

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

3

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

3

Lars Poulsen

© Eventyrlige frikvarter
www.eventyrligefrikvarter.dk

Lars Poulsen

Eventyrlige frikvarter - 3

© Eventyrlige frikvarter 2023

Omslag: Lars Poulsen

EVENTYR

Dem på loftet

Arkæologerne

Tvillingerne

Den venlige, og lidt dumme, tyv

Hvem katten er jeg

Drengen der ikke ville spise dessert

Den skeløjede kanariefugl

Trompeten der fik ondt i ørerne

Tordenskyen

Ulf Madskæg

Lidt om Eventyrlige frikvarter

DEM PÅ LOFTET

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en familie der boede i et hus. Og så tænker du måske, ja – og hvad så? Der er da mange familier der bor i huse. Og det kan du jo sådan set have ret i. Men den her familie var alligevel ikke helt som alle andre.

De havde et stort hus. Et meget stort hus, der lå ude på landet et sted. Der var en lille landsby i nærheden, men ellers var der ikke så meget andet end frisk luft og krager.

I midten af det store hus boede en mor og en far og deres fire børn. Alle børnene var piger, og det var sådan set fint nok. Faren ville godt nok gerne have haft en dreng også, men det havde han så ikke fået. Det gjorde heller ikke så meget, for han elskede sine fire piger virkelig meget. Og pigernes mor elskede han selvfølgelig også, men det giver vel sig selv.

Nå, men de boede altså midt i huset. I den ene ende af huset boede pigernes farmor og farfar, og i den anden ende boede deres mormor og morfar. Så i alt boede der ti mennesker i huset. Store og små. Unge og gamle. Og det var de alle sammen godt tilfredse med. Pigerne

syntes at det var skønt, at alle deres bedsteforældre boede i samme hus som de selv boede i, og bedsteforældrene syntes at det var skønt at deres børnebørn boede lige inde ved siden af. Pigernes mor og far syntes bare at det hele var skønt.

Så skulle man jo tro at alt var godt, og at alle var glade. Men der var alligevel noget der ikke var helt som det skulle være. For oppe på loftet boede der to mere. Man kan ikke sige at det var menneske nummer 11 og 12 der boede på loftet, for det var det ikke. Ikke rigtigt i hvert fald. Altså, de lignede mennesker, men de var meget små. Den yngste af pigerne der boede midt i huset, var tre år gammel, og dem der boede på loftet, var på størrelse med hende. Selv om de både var voksne, og havde boet på loftet i mere end 200 år. Det var nemlig to nisser der boede deroppe.

Og så tænker du sikkert, at nisser hører til i en julehistorie. Men det gør de ikke. Nisserne er der jo hele året. Men vi hører kun om dem til jul, og det var lige præcis de to nisser her ret trætte af. Eller, det var mest nissefar der var noget mopset over det. Nisseemor var ikke så mopset. Så længe hun havde sin kaffe og sit strikketøj, kunne mennesker gøre hvad de ville, og fortælle om nisser når de ville.

”Vi må gøre noget,” sagde nissefar en dag til nisseemor.

”Det må vi helt sikkert,” sagde nisseemor, og hældte lidt mere kaffe i sin kop.

”Men hvad?” spurgte nissefar.

”Det må vi helt sikkert,” gentog nisseemor, der ikke rigtigt hørte efter hvad hendes mand brokkede sig over. Han brokkede sig altid, og hun havde lært at lade som om hun lyttede til ham, uden at gøre det alligevel. Lidt

som hvis man bor tæt på en landevej. Så vænner man sig med tiden så meget til trafikken, at man ikke rigtigt hører den længere. Det var sådan nisseemor havde det med nissefar.

”Vi bliver nødt til at drille dem,” sagde nissefar, der ikke havde lagt mærke til at nisseemor ikke hørte efter.

”Det må vi helt sikkert,” sagde nisseemor for tredje gang, og strikkede lidt videre på den røde hue hun var i gang med.

”Men hvordan?” spurgte nissefar ærgerligt. Lige så meget som han elskede at drille mennesker, lige så elendig var han til at finde på hvordan han skulle drille dem.

”Ja, ja,” sagde nisseemor.

I lang tid blev de ved med at lade som om de snakkede sammen, men det bliver lidt kedeligt, hvis jeg skal fortælle dig alt hvad de sagde, når de egentlig ikke

sagde noget alligevel. Men de snakkede i hvert fald så længe, at nissemor til sidst løb tør for rødt garn. Og er der noget nisser har nok af, så er det rødt garn, så du kan nok forstå at de snakkede virkelig længe, når hun ligefrem løb tør. Til sidst var det blevet så sent og så mørkt, at de ikke kunne se at snakke sammen længere, og så gik de i seng.

Næste morgen stod familien midt i huset op, og bedsteforældrene i hver ende af huset stod op. Far skulle på arbejde og mor skulle på arbejde. De tre ældste piger skulle i skole, og den yngste pige skulle i vuggestue. Mormor og morfar og farmor og farfar skulle fortsætte med at være pensionister. Så alt var som det plejede at være i huset. Nå ja, og oppe på loftet brokkede nissefar videre mens nissemor tog bussen ind til byen for at købe mere garn. Nisser kan nemlig trylle

sig om til at ligne mennesker, så hun kunne tage bussen uden at nogen vidste at hun var en nisse. Det kan du jo prøve at tænke på næste gang du kører i bus. Måske er nogen af de andre i bussen i virkeligheden nisser. Det kan man aldrig vide.

Nisseemor skulle skynde sig at få købt garnet og tage bussen hjem igen. For godt nok kan nisser trylle sig om, men det virker kun i to timer, og så bliver de automatisk til nisser igen, og kan først trylle sig om igen næste dag. Men nisseemor var vant til det, så hun klarede det uden problemer. Da hun kom hjem og op på loftet, var nissefar stadig i gang med at brokke sig over at han ikke kunne finde på noget at drille menneskene med. Nisseemor sukkede. For selv om hun egentlig ikke hørte efter hvad han sagde, var det alligevel træls at han hele tiden brokkede sig.

”Kan du ikke bare drille dem, så vi kan få det overstået?” spurgte hun.

”Jo tak,” sagde nissefar. ”Det er jo lige præcis det jeg gerne vil, men jeg kan ikke finde på en god dril.”

”Nå, men så må du jo bare finde på en dårlig dril,” sagde nisseemor.

”HVAD?!” råbte nissefar. ”Jeg, Nis Nissen, laver ikke dårlige dril, om jeg må bede.”

”Nå, nå,” sagde nisseemor. ”Så siger vi det.”

”Det er nemlig lige hvad vi gør,” sagde nissefar bestemt. ”Og jeg har netop i dette øjeblik, fundet på en rigtig god dril!”

”Jamen, det var da dejligt,” sagde nisseemor, og fyldte kaffe i koppen.

”Det er nemlig lige hvad det er,” sagde nissefar. ”Og nu må du have mig undskyldt. Jeg skal lave den bedste nissedrill verden endnu har set.”

”Nå, nå,” sagde nisseemor. ”Jamen det var da dejligt.”

Nissefar gik hen til skotøjshylden, hvor han havde alle sine træsko og sine svømmestøvler – det er sådan nogen man kan tage på, hvis man pludselig får lyst til at tage helt vildt lange skridt. Og der, ved siden af træsko og svømmestøvler, stod nissefars listesko. Dem brugte han altid når han skulle drille mennesker. Listesko gør nemlig, at mennesker ikke kan høre en nisse gå. Det siger simpelthen ingenting, når nisser har listesko på, og det er jo sådan set meget smart, for så bliver man sjældent opdaget midt i en god drill. Nogen mennesker tror, at nisser er usynlige for mennesker, men det er noget vrøvl. Nisser er lige så synlige som

dig og mig, men fordi de er så små og fordi de går med listesko, er det ikke ret mange mennesker der har set dem. Og dem der har, siger ikke noget om det, for så vil folk bare tro at de er tossede, og hvem har lyst til at være det?

Nissefar listede sig ned i den midterste del af huset. Den del hvor far og mor og de fire piger boede. Han vidste lige præcis hvad han ville gøre, og han syntes det var så fantastisk godt fundet på. Han syntes også det var virkelig morsomt, så han havde lidt problemer med at lade være med at grine. Men det lykkedes. Eller, det lykkedes nogenlunde, for en gang imellem kom han til at fnise. Så skyndte han sig at holde en hånd for munden, for at det ikke skulle lyde alt for højt. Der er jo ingen idé i at gå med listesko, hvis man samtidig går og fniser højt.

Nissefar rumsterede rundt i familiens køkken i lang tid, og da han var færdig listede han sig først ind i mormor og morfars ende af huset, og bagefter løb han ind i farmor og farfars ende af huset. Begge steder rumsterede han længe rundt i køkkenet, inden han var færdig med sin dril.

”Sådan!” sagde nissefar tilfreds, da han var færdig. Han glemte helt at han skulle være stille.

”Hvad siger du?” lød det inde fra stuen. Det var farfar der troede at farmor sagde noget til ham ude fra køkkenet. Farfar læste avis, og hørte dårligt, og det fik han meget tid til at gå med.

”Ups,” hviskede nissefar for sig selv, og så skyndte han sig op på loftet igen.

Da han kom op til nissemor, der var ved at være færdig med at strikke dagen femte nissehuse, fortalte

han hende, at det var lykkedes ham at lave den bedste dril nogensinde. I hele nissehedens historie, var der aldrig lavet så god en dril, som den han lige havde lavet nede i huset. Men han ville ikke sige hvad det var. "Bare vent til i morgen tidlig," sagde han hemmelighedsfuldt, da nisseemor spurgte hvad han havde fundet på. "Det bliver så godt. Der bliver vild panik dernede. Så kan de lære det," sagde han.

"Lære hvad, min ven?" spurgte nisseemor.

"Det," sagde nissefar. "Så kan de lære *det!*"

"Det var fint," sagde nisseemor, og tog en tår kaffe. "Rigtig fint. Du er så dygtig."

Nissefar nikkede stolt, og kunne næsten ikke vente til det blev morgen næste dag. Han var så spændt, at han ikke kunne lade være med at stå og hoppe.

Heldigvis havde han ikke taget listeskoene af endnu, så det gjorde ikke så meget.

Da det blev aften og mørkt, skyndte nissefar sig at gå i seng. Jeg ved ikke om han troede at det hurtigere blev morgen, hvis han skyndte sig i seng. Men det gjorde han sikkert. Nisseemor ville lige se de sidste nyheder i fjernsynet inden hun gik i seng, så hun blev siddende, og strikkede lige en hue mere, nu hun alligevel var i gang.

Næste morgen stod nissefar op længe før det blev lyst. Han var helt vildt spændt på at se hvordan de ville reagere nede i huset, når de opdagede hans dril. Så han lagde sig ned, og trykkede det ene øre mod gulvet, for at bedre at kunne høre hvad der skete dernede.

”Hvad laver du?” spurgte nisseemor, da hun stod op og fandt nissefar liggende på gulvet med et lykkeligt smil om munden.

”Shhh...” sagde han. ”Jeg lytter. Jeg skal jo høre hvad der sker når de opdager det jeg har gjort.”

”Har du glemt det her?” spurgte nisseemor, og pegede på tre fjernsynsskærme på væggen.

”Arh...” sagde nissefar. ”Jeg glemmer altid at vi har sat overvågningskameraer op dernede.”

”Det er ellers meget moderne, med sådan noget overvågning,” sagde nisseemor, og tændte for skærmene, så de to nisser kunne se køkkenet i midten og køkkenet i den ene ende og i den anden ende af huset.

Efterhånden stod de alle ti op dernede, og gik ud i deres køkkener for at få noget morgenmad.

”Ja, ja, ja,” sagde nissefar lykkeligt. ”Nu sker det!”

Og så spiste mormor og morfar morgenmad. Og farmor og farfar spiste morgenmad, og far og mor og de fire piger spiste morgenmad. Bagefter tog far og mor på arbejde, de tre ældste piger cyklede i skole og den yngste pige gik hen i vuggestuen. Bedsteforældrene i hver ende af huset, skyndte sig at komme i gang med at være pensionister.

Og det var så det.

”Men...” sagde nissefar ulykkeligt. ”Hvorfor opdagede de det ikke?”

”Opdagede hvad min ven?” spurgte nissemor, der havde på fornemmelsen at nissefar havde lavet endnu et af sine helt latterligt dårlige dril.

”Ja, at jeg havde byttet om,” sagde nissefar med tårer i øjnene.

”Byttet om på hvad, min ven?” spurgte nisseemor.

”Havregrynene,” sagde nissefar. ”Jeg tog havregrynene fra havregrynsdåsen i familiens køkken, og puttede det i mormor og morfars havregrynsdåse, og mormor og morfars havregryn puttede jeg i farmor og farfars havregrynsdåse. Til sidst puttede jeg farmor og farfars havregryn i familiens havregrynsdåse. Jeg byttede fuldstændig om på det hele.”

”Det var fint,” sagde nisseemor og himlede med øjnene. Hvordan i alverden havde det gamle fjols tænkt sig at dem nede i huset skulle kunne se forskel på havregryn? Hun glædede sig virkelig meget til nissefar skulle på pension.

ARKÆOLOGERNE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang to arkæologer. Ved du hvad det er?

En arkæolog er sådan en der graver i jorden, for at finde ting fra gamle dage, der kan fortælle noget om hvordan mennesker levede for længe siden. De kan finde alt muligt. Måske finder de en knap som nogen

har tabt. Eller gamle mønter og smykker. Sommetider finder de også rester af ældgamle huse. Ja, nogle gange finder de endda knogler fra de mennesker der levede for tusind år siden, eller endnu mere.

Jeg kunne godt tænke mig at være arkæolog, men så skal man gå i skole i seriøst mange år, og det kunne jeg til gengæld ikke tænke mig. Så jeg er aldrig blevet arkæolog. Men jeg synes stadig det er spændende.

Eventyret i dag, handler som sagt om to arkæologer. To arkæologer der arbejdede sammen på et museum. Den ene hed Birgitte og den anden hed Niels. Når de havde været ude at grave gamle ting op af jorden, tog de det hele med tilbage til museet, for at kigge på det. Så sad de og vendte og drejede tingene for at finde ud af hvad det var. Hvis de havde fundet et menneskeskelet, vidste de jo ligesom godt hvad det var,

så det behøvede de ikke at finde ud af. Men så kunne de prøve om de kunne finde ud af om det havde været en mand eller en dame, og hvor gammel han eller hun havde været. Om det havde været en rig person, eller en fattig. Alt muligt kunne de finde ud af, og de elskede begge to deres arbejde. Faktisk så meget, at de nogle dage helt glemte at holde fyraften og køre hjem når arbejdsdagen var slut. De dage fik de skældud derhjemme, fordi de kom så sent hjem. Igen.

En dag da Birgitte sad og kiggede på en lillebitte mønt hun havde fundet ude på en mark, og Knud var ved at tage billeder af et kranie der manglede to fortænder, kom deres chef ind til dem. Han hed Mads, og var museumsdirektør.

”Så kan I godt finde skovlene frem,” sagde Mads. ”I skal ud at grave huller i jorden.”

”Jubi!” sagde Birgitte.

”Jubi!” sagde Knud.

”Der er fundet nogle ældgamle mønter på en mark ude ved Fjollerup,” sagde Mads. ”Så I må hellere komme ud og finde ud af om der er mere at grave op.”

”Javel, chef,” sagde Birgitte.

”Skal ske, chef,” sagde Knud.

Og så skyndte de sig ud i graveriet. Det kaldte de det rum hvor de havde alle deres skovle og graveskeer og spande og hvad de ellers skulle bruge for at grave ting op af jorden. Da de havde fundet det de mente at få brug for, lagde de det hele ind bag i museumsbilen, og kørte ud til Fjollerup.

De standsede bilen ved siden af marken, og tog alle deres gravesager, og begyndte at grave. Først gravede Knud et stort hul med en stor skovl. Så hoppede

Birgitte ned i hullet og gravede forsigtigt videre med en lille skovl. Men de fandt ikke rigtigt noget. Det var mest bare noget ingenting de fandt, så Knud gravede et nyt stort hul et andet sted, og Birgitte hoppede ned og gravede videre med sin lille skovl. Heller ikke noget. Sådan blev de ved det meste af dagen, uden at finde noget spændende. Det var mest knapper og den slags. De fandt også en mobiltelefon, men den var jo ikke fra gamle dage, så den gravede de ned igen. Så kunne andre arkæologer finde den om 400 år, og sige ih og åh og næh. Men Birgitte og Knud syntes ikke den var noget særligt.

Da Birgitte havde gravet forsigtigt i hul nummer 23, stødte hendes lille skovl pludselig på noget hårdt. Hun gravede endnu mere forsigtigt, for det kunne jo være

noget værdifuldt fra gamle dage. En stor guldskat, eller noget.

Det var det ikke. Det viste sig at være en eller anden maskine. Hverken Birgitte eller Knud havde set sådan en maskine før, og de vidste ikke hvad den kunne bruges til. Maskinen måtte være meget gammel, for den lå virkelig langt nede i hullet, og jo længere nede tingene ligger, jo ældre er de. Den her maskine lå næsten tre meter nede, og det er langt nede, så den måtte være virkelig gammel.

”Men, det giver jo ingen mening,” sagde Knud. ”Når den ligger så dybt, er vi jo ikke bare tilbage i gamle dage. Vi er tilbage i ældgamle dage, og dengang havde man ikke maskiner.”

”Næh,” sagde Birgitte, der var kommet op af hullet med maskinen. ”Det er lidt mystisk.”

”Hvad mon den er til?” spurgte Knud. Birgitte trak på skuldrene, det vidste hun ikke noget om. Så gik hun over til bilen og fandt en lille børste, hun havde taget med, og begyndte forsigtigt at børste jorden af maskinen.

Det viste sig at der var et skilt på den. Der stod *TM 2520*. Der dukkede også forskellige håndtag og knapper op, og da Birgitte havde fået maskinen børstet helt ren, begyndte Knud at trykke på alle knapperne. Det skete der ikke noget ved. Ikke før han fandt en knap hvor der stod *TÆND/SLUK*, og trykkede på den. Så begyndte nogle små lamper at lyse, og en skærm som de ikke havde lagt mærke til, blev tændt.

”Hvad i alverden?” mumlede Knud.

På skærmen stod der *INDTAST ÅRSTAL*, og Knud tastede 2020 ind i maskinen. *ALLEREDE I 2020*, stod der så. *INDTAST NYT ÅRSTAL*.

Jeg ved ikke hvorfor Knud lige valgte at skrive 2520, men måske var det fordi han lige havde set det skilt hvor der stod *TM 2520*. Men uanset hvorfor, så tastede Knud 2020 ind i maskinen. *TAG FAT I HÅNDTAG*, stod der så. Knud og Birgitte kiggede på hinanden og så på maskinens to håndtag, og tog fat i hver sit. *AFGANG MOD 2520. DU ER NU NUMMER 8 I KØEN. VENT VENLIGST*. Lidt efter stod der *DU ER NU NUMMER 3 I KØEN*, og lige pludselig begyndte maskinen at snurre i hænderne på dem. Samtidig var det som om det blæste op. Temmelig meget faktisk.

Nærmest storm, eller måske endda orkan. Både Knud og Birgitte ville slippe håndtagene, men de kunne ikke. Det var som om deres hænder var limet fast.

Da det havde stormet et stykke tid, holdt det pludselig op, og de kunne endelig slippe håndtagene.

”Pyh,” sagde Birgitte.

”Det må du nok sige,” sagde Knud.

Så opdagede de, at de ikke længere sad ude på marken ved Fjollerup. De var inde i et hus af en slags. I et meget stort rum, med nogle mærkelige møbler. Eller, de gik ud fra, at det var møbler. De så bare lidt sære ud. I ryglænet på alle stolene og sofaerne, var der et stort hul. Det så ikke ud som om de var særligt behagelige at sidde i.

I den ene ende af rummet, gik der pludselig hul i væggen. Det var ikke en dør der gik op eller noget, der blev bare hul i væggen. Ind gennem hullet kom en mand. Eller, det gik de i hvert fald ud fra at det var. Han så sådan set helt almindelig ud, bortset fra at hans hoved sluttede lige over øjnene. Han havde ingen pande, og da han på et tidspunkt vendte sig, kunne de se at hans hoved var helt fladt bagpå. Han så mildest talt besynderlig ud. På ryggen havde han noget der lignede en stor rygsæk.

”Davs med jer,” sagde manden med det flade hoved.

”Velkommen til Fottefup.”

”Øh, tak,” sagde Birgitte. ”Hvor er vi?”

”I er kommet til T-Rejser i Fottefup.”

”Hvad er det?” spurgte Knud.

”T-Rejser er et rejseselskab, der tilbyder tidsrejser, og I er havnet i vores kontor i Fottefup.”

”Tidsrejser?” sagde Birgitte forvirret. ”Men man kan da ikke rejse i tiden?”

”Jo da,” sagde manden. ”Sagtens. Jeg kan se at I har fundet en af vores ældre TM’er, og det er den der har sendt jer hertil. Hvornår kommer I fra?”

”Øh, 2020,” sagde Knud, der ikke fattede en bjælde. ”Hvad er en TM’er for noget?”

”En TM er en TidsMaskie, og de gamle modeller kunne ikke nå så langt omkring. Det beklager jeg,” sagde manden. ”Så I er kun rejst 500 år ud i fremtiden. Altså, i forhold til den nutid I kommer fra, er 2520 jo fremtiden, men for os der er født her, er det jo nutiden,” sagde manden, som om det var helt almindeligt af fise frem og tilbage i tiden. ”Nogle af vore nyere TM’er kan

klare rejser på op til 5000 år, men de gamle, kunne ikke klare ret meget mere end 500 år.”

Birgitte og Knud kiggede på hinanden. Det gav rigtig god mening. Altså, ikke alt det med TM'er og 500 år og 5000 år og fremtid og nutid, og alt det der. Det var bare noget frygteligt vrøvl. Men det var jo tydeligt at se at manden ikke havde nogen hjerne, og så gav det jo rigtig god mening, at det han sagde var noget frygteligt vrøvl.

Manden satte sig i en stol, og det viste sig at hullet i ryglænet lige præcis passede til at hans rygsæk kunne være i det.

”Hvorfor har I de der huller i stolene?” spurgte Birgitte. ”Var det ikke nemmere, at tage rygsækken af ude i gardaroben – hvis I har sådan en?”

Manden uden hjerne grinede højt, inden han sagde: ”Nej, dem kan vi ikke bare sådan tage af.” Og så forklarede han hvorfor. ”Der er gået 500 år siden I levede. Eller, I lever jo stadig, men der er gået 500 år siden I sad og gravede huller i jorden på marken ved Fottefup, der vistnok hed Fjollerup dengang. Og i de 500 år, er mennesker blevet latterligt kloge. De ved simpelthen alt. Det er selvfølgelig lidt kedeligt, for så er der ikke rigtigt noget vi kan lære, men sådan er det. I takt med at vi blev så latterligt kloge, voksede vores hjerner så meget, at de til sidst ikke kunne være i vores hoveder mere. Derfor går vi nu rundt med dem i de her

rygsække, og derfor kan vi ikke bare hænge hjernen i garderoben når vi møder på arbejde.”

Birgitte og Knud blev mere og mere sikre på at de bare drømte. Så underligt var der ikke noget der var i virkeligheden. Men der tog de fejl.

Manden uden hjerne – eller måske skal vi kalde ham manden med den enorme hjerne i en rygsæk, tog dem med udenfor, og viste dem rundt i Fottefup. Over det hele var der mennesker der gik rundt med deres hjerner i en rygsæk, og der var biler der svævede hen over vejene, og huse så høje at man ikke kunne se toppen. Det var virkelig sært, og Birgitte og Knud brød sig egentlig ikke om at være der. De var vant til at verden var som den var, og at de ting de arbejdede med kom fra gamle dage. Det var helt forkert, at de havde fundet

noget i jorden der slet ikke var opfundet da de fandt det. Det gav slet ikke mening. Måske havde de kunnet forstå det, hvis de havde haft en stor hjerne i en rygsæk, men det havde de ikke, og lige nu ville de allerhelst bare hjem. Det sagde de til manden med hjernen i sækken, og inden længe holdt de fast i håndtagene på en ny tidsmaskine.

Efter lidt blæsevejr, men ikke nær så meget som sidst, sad de igen på marken ved Fjollerup.

”Hold da kæft,” sagde Birgitte.

”Det må du nok sige,” sagde Knud. Og så gravede de tidsmaskinen ned i det hul de havde gravet den op fra. Den havde de overhovedet ikke lyst til at se mere, og da de kom hjem til museet, museumsdirektør Mads spurgte hvad de havde fundet, sagde de begge to i munden på hinanden: ”Ikke noget!”

”Øv,” sagde museumsdirektør Mads, og gik ind på sit kontor.

TVILLINGERNE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en mave. Først var det en helt almindelig mave, på en helt almindelig dame. Men som tiden gik blev maven større og større og større. Og hvis du synes det lyder mærkeligt, så skal du høre godt efter, for det bliver mærkeligere endnu.

Inde i maven lå der nemlig to små frø. Ikke sådan nogen man kan så i noget vat så de bliver til karse. Heller ikke sådan nogen der bliver til blomster. Ikke rigtigt i hvert fald, for man kan vel godt sige, at frøene med tiden ville blive til et par smukke blomster. Men nej, det var simpelthen menneskefrø, og hvis du ikke ved hvad menneskefrø er, så kan jeg fortælle, at det er sådan nogen frø der vokser mennesker ud af.

I begyndelsen lå frøene bare inde i maven, uden at fylde noget videre. De kunne ikke rigtigt noget. De kunne hverken bevæge sig eller tænke eller række tunge. De kunne bare ligge der, og det gjorde de så.

Men efterhånden begyndte de at vokse. Der poppede små arme og små ben ud af frøene, og en dag sagde det ”blop”, og så havde frøene også fået hoveder. Det var nogle lidt kedelige hoveder, for de havde endnu

ikke fået ører eller øjne eller mund eller næse. Det var bare et par små blopper, der var vokset frem.

Senere voksede der hænder og fingre ud på armene, og fødder og tæer på benene. Det var nogenlunde samtidig, at blop-hovederne begyndte at få øjne og ører og mund og næse, og hvad ellers hører til på sådan nogle hoveder. Og på det her tidspunkt var frøene blevet så store, at maven de boede i begyndte at vokse, så de bedre kunne være der.

En dag da damen der ejede maven var i bad, kom hun til at se sig selv i spejlet.

”Hvad i alverden?” sagde hun. ”Jeg synes min mave er vokset. Mon jeg er ved at blive tyk?”

Og det var hun jo, og det var hun jo ikke rigtigt. Hun blev jo ikke tyk fordi hun spiste for meget slik og

lagkage, men fordi de to menneskefrø inde i maven voksede så hurtigt.

En dame der har ét menneskefrø i sin mave, får en tyk mave. Men en dame der har to menneskefrø inde i maven, får en meget tyk mave. Det varede da heller ikke længe, inden det gik op for damen, at der da vist var et lille menneske der voksede inde i hende. For det mest almindelige er nemlig at der kun er et menneske i maven ad gangen. Hun vidste endnu ikke at der faktisk var to derinde. Og de to små mennesker i maven, sagde ikke noget om det. Det skulle være en overraskelse.

En dag var de små mennesker vokset så meget, at man kunne se at den ene var en dreng, og at den anden var en pige. Det var også på den tid, at de begyndte at tale.

”Hej,” sagde pigen en dag til drengen, og så meget overrasket ud. Både fordi det var første gang hun åbnede øjnene og kunne se at hun ikke var alene, men også fordi hun aldrig havde sagt noget før, og derfor ikke vidste hvad det var for en lyd der kom ud af det der lille hul midt i hovedet.

”Hej,” sagde drengen, og så lige så overrasket ud.

”Hvem er du?” spurgte pigen.

”Det ved jeg ikke,” svarede drengen, for han anede det ikke. Der var jo endnu ikke nogen der havde givet ham et navn.

”Nå,” sagde pigen, og stak næsen lidt i vejret. ”Men jeg hedder Pige, og jeg er ret sikker på at du hedder Dreng.”

Drengen trak bare på skuldrene. Det kunne da godt være at de hed Pige og Dreng, men det var han egentlig lidt ligeglad med. Det var jo ikke fordi der var en hel

masse andre i maven, så de blev nødt til at kalde på hinanden, eller noget.

”Jeg tænker,” sagde Pige og rynkede panden så man rigtigt kunne se at hun tænkte. ”At vi må være børn. Faktisk, så tror jeg vi er søskende.”

”Okay,” sagde Dreng. ”Hvad er søskende for noget?”

”Det er når to børn har den samme far og mor,” forklarede Pige.

Dreng kiggede sig omkring i maven. Han kunne ikke se en far eller en mor nogen steder. I stedet fik han øje på en snor der var bundet fast i loftet inde i maven. Han prøvede at trække i den, for lige at tjekke om den sad fast. Det gjorde den, og da han trak i den, kildede det i hans mave. *Det var da underligt*, tænkte Dreng og trak i snoren igen. Og så kildede det i maven igen. *Meget mærkeligt*, tænkte han. Men, hov! Den anden ende af

snoren sad fast i hans mave. Det blev da mere og mere mærkeligt det hele.

”Det er en navlestreng,” sagde Pige. ”Eller, det ved jeg ikke om det, men jeg tænker at det vil give god mening hvis det er. En streng er jo en slags snor, og en navle er en slags stikkontakt hvor navlestrengen er puttet ind. Men det er ikke sådan at man kan tænde lys med den, for det er jo ikke en ledning. Eller, det tror jeg i hvert fald ikke det er. Jeg tænker mere at det må være en slags vandslange med mad i. Måske hedder det en madslange. Det må jeg lige tænke over.”

”Okay,” sagde Dreng, der godt nok syntes at hende Pige, eller søster eller hvad hun nu var for en, snakkede meget.

”Jeg har også en,” sagde Pige, og viste ham sin navlestreng.

”Okay,” sagde Dreng, mens han undersøgte om man kunne slå knude på sådan en navle-mad-vand-strengs-slange.

Da der var gået noget tid, fik Dreng en idé. Pige var faldet i søvn, så der havde været ro for hendes snakken længe nok til, at han kunne få en idé. Det var en vildt god idé, og han ville prøve lige med det samme om den virkede. Men det betød at han blev nødt til at vække Pige, og det var han ikke meget for. Det var så dejligt når hun sov i stedet for at snakke. Men til sidst kunne han ikke holde det ud længere. Han tog fat i hendes arm, og ruskede den.

”Hvad?” mumlede Pige og gned sig i øjnene. ”Hvad sker der?”

”Jeg har fået en idé,” sagde Dreng. ”Den bedste idé jeg nogensinde har fået.”

”Klart,” sagde Pige. ”Nu er det jo første gang du får en idé, og så må den jo ligesom være den bedste du nogensinde har fået, ikke?”

”Nå, nå,” sagde Dreng, og greb fat i Piges navlestreng, og begyndte at svinge med den.

”Hej!” råbte Pige. ”Lad lige være med det!”

”Du skal hoppe,” sagde Dreng ivrigt.

”Hoppe?” spurgte Pige forbavset. ”Hvorfor i alverden skal jeg hoppe?”

”Du skal hoppe over navlestrengen,” forklarede Dreng. ”Og når du så er hoppet over, svinger jeg den op over dit hoved og ned igen, og så hopper du over den en gang til.”

Pige syntes det lød helt vildt åndssvagt, men hvis det kunne gøre hendes bror glad, kunne hun da godt gøre det. Så hun hoppede over navlestrengen, og drengen

svingede den rundt om hende, og hun hoppede igen. Det var faktisk lidt sjovt.

”AV!” lød en stemme et stykke væk. Børnene i maven kendte godt stemmen, for de hørte den hver dag. Pige mente at det måtte være deres mors stemme, Dreng mente ikke noget. Han var mere optaget af at lege med navlestrengen og lave armbøjninger og den slags.

”Jeg tror det gør ondt på mor, når vi hopper sådan,” sagde Pige og satte sig ned.

”Arh...” sagde Dreng. ”Kom nu, det var lige så sjovt.”

”Okay, så gør vi det igen,” sagde Pige, der jo faktisk syntes det var sjovt. ”Men så synes jeg at vi skal kalde det noget. Ting skal have et navn, for at man ved hvad det er for en ting. Ligesom dig og mig, vi har også

navne. Vi hedder Dreng og Pige og mor hedder mor, og navlestreng hedder...”

”Ja, ja. Jeg har forstået det,” sagde Dreng. ”Men hvad skal vi kalde det?”

”Jeg er ret sikker på at det hedder at sjippe,” sagde Pige.

”Sjippe?” sagde Dreng og kneb øjnene sammen. ”Det er da et åndssvagt navn.”

”Det er det da ikke,” sagde Pige fornærmet. ”Det er det det hedder. Det er jeg sikker på.”

”Nå, nå,” sagde Dreng. ”Men så sjipper vi.”

Og det gjorde de. Hele dagen sjippede de, og som de søde børn de var, skiftedes de til at være den der svingede navlestrengen og til at være den der hoppede.

Mens børnene sjippede og sjippede, voksede og voksede de. Hver dag blev de større, og til sidst kunne deres mors mave åbenbart ikke blive større – i hvert

fald ikke uden at revne – og så begyndte der at blive lidt trangt derinde. Til sidst var børnene så store, at der ikke længere var plads til at de sjippede. De lå bare helt tæt, og blev mere og mere klemt. Det var ikke helt så sjovt mere, som det havde været.

”Nu tror jeg snart vi har været her længe nok,” sagde Pige en dag. ”Det er vist på tide at komme ud.”

”Ja tak,” sagde Dreng, og prøvede at rette benene ud.

”AV!” lode det ude fra deres mor.

”Ja, undskyld,” mumlede Dreng. ”Men det er jo ligesom ikke fordi her er vildt god plads.”

Til sidst var børnene blevet så store, at de ikke kunne flytte sig mere. De lå bare helt fast, og det var virkelig træls. Især syntes Dreng at det var træls, for hans søster snakkede hele tiden om alt det hun tænkte på, og de var

kommet til at ligge sådan at hendes mund var lige ud for hans ene øre.

Da der var gået nogle dage, og Drengs øre nærmest var blevet følelsesløst af alle Piges ord, tænkte han at nu kunne det være nok.

Der var lige præcis plads nok til at han kunne føle sig frem med den ene storetå, og lige pludselig mærkede han en slags fordybning under sig. *Gad vide om jeg kan komme ud her*, tænkte Deng og trykkede lidt mere med storetåen. Jo, det var som om der var hul. *Det må kunne lade sig gøre*, tænkte han, og knoklede videre for at komme ud.

Svup, sagde det, og Drengs ene ben forsvandt ned i hullet. *Sådan!* tænkte han. *Jeg kan komme ud. Jubi!*

”Så er jeg den der er skredet, Søs,” sagde Dreng, og masede sig ned gennem det hul han havde fundet.

”Men,” sagde hans søster. ”Jeg var lige ved at fortælle dig noget.”

”Lige præcis...” sagde Dreng og forsvandt ned i hullet. Åh, hvor var det dejligt at få øret væk fra søsterens mund.

Det var godt at drengen havde lavet armbøjninger og den slags. Det gjorde nemlig at han var blevet stærk nok til at mase sig igennem udgangen. Der var virkelig ikke ret meget plads, men han var ligeglad. Han ville bare ud, og det kunne kun gå for langsomt.

Til sidst lykkedes det. Han var ude!

10 minutter efter dukkede hans søster op.

”Nå, der er du,” sagde hun. ”Jeg kunne ikke forstå hvor du blev af.”

Og så var Dreng og Pige født. Næsten samtidig, for det er sådan tvillinger gør. De hører sammen på en helt særlig måde, og man kan sige, at tvillinger kender hinanden bedre end alle andre søskende. De har nemlig været sammen i længere tid, end andre søskende.

Sådan gik det med de to små menneskefrø der voksede og voksede inde i deres mors mave. Nu er de udenfor mors mave, og de vokser stadig. Hver dag vokser de lidt, og hver dag glæder deres mor sig over sine store børn. Drengens og pigens mor var ikke i tvivl. Frøene der havde været inde i maven var blevet til et par smukke børneblomster, og hun elskede dem helt vildt. Ja, og det gjorde deres far selvfølgelig også. Hvordan kunne han andet?

DEN VENLIGE, OG LIDT DUMME, TYV

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang tyv. En rigtig tyv. Altså, en af den slags der stjæler folks ting. Det må man selvfølgelig ikke, og det vidste tyven egentlig godt. Han kunne bare ikke lade være.

En dag da tyven sad hjemme i sin stue, og så fjernsyn – det var et program fra et muesum, hvor man havde udstillet en stor guldskat – fik tyven pludselig helt vildt lyst til at stjæle noget. Guldsatten på museet kunne han selvfølgelig ikke stjæle. Der var jo alarmer og alt muligt, så han risikerede bare at komme i fængsel. Det havde han prøvet før, og det var ikke særlig sjovt. Men der var sikkert andre ting han kunne stjæle.

Tyven hældte kaffe i sin kop, og tog sig en vingummi, som han sad og gnaskede på mens han spekulerede over hvad han skulle stjæle.

Jeg kunne jo stjæle en bil, tænkte tyven. Bare en lille en. Ikke noget særligt, og slet ikke en sportsvogn eller sådan noget. Men, tænkte tyven så, og sukkede dybt, jeg har jo ikke noget kørekort. For det kan godt være at tyven var en tyv, men han vidste også at man ikke måtte

køre bil, hvis man ikke havde kørekort. Desuden ville folk jo blive kede af det, hvis han stjal deres bil. Tyven ville helst ikke gøre folk kede af det, så han nøjedes med at stjæle ting som folk ikke ville blive kede af at miste.

Tyven tænkte og tænkte, men kunne ikke rigtigt komme i tanke om noget der trængte til at blive stjålet. Til sidst gad han ikke tænke mere, og desuden havde han fået lidt ondt i maven af at spise vingummi, så han bestemte sig for at gå en tur. Måske ville han se noget undervejs, som han fik lyst til at stjæle.

Så tyven gik en tur. Det var en dejlig sommeraften. Det var lunt, og solen var ikke gået ned endnu. Han gik hen ad den vej han boede på, uden at lede efter noget at stjæle. Folk på vejen vidste godt at han var en tyv, så hvis de lige pludselig manglede noget, ville de jo vide

at det var ham der havde stjålet det. Desuden kunne han godt lide de mennesker der boede på hans vej, så han ville ikke genere dem med at hugge deres ting.

Da han kom ned for enden af vejen, drejede han til venstre ad en anden vej. Der var der ikke nogen der kendte ham, så måske kunne han finde noget der.

Mens han gik hen ad fortovet, kiggede han diskret til siderne. Diskret betyder, at han gjorde det meget forsigtigt, så der ikke var nogen der lagde mærke til at han kiggede ind i deres haver og garager og den slags. Det var ikke sådan at han gik og vendte hovedet fra den ene side til den anden. Mere noget med bare sådan lige, at dreje øjnene hurtigt til siden, og så tilbage igen.

Og det var mens han gik der, med øjne der cyklede rundt i hovedet, at han fik øje på en plæneklipper. Den

stod helt forladt på en græsplæne i en have. Græsset var meget højt, så noget kunne tyde på at plæneklipperen ikke virkede. Den var der helt sikkert ikke nogen der ville savne. Tyven var glad. Nu havde han fundet det han ville stjæle, men han måtte selvfølgelig vente til det blev mørkt. En rigtig tyv, stjæler ikke om dagen hvor alle bare kan komme og se det. Nej, en rigtig tyv venter til det bliver så mørkt, at ingen kan se noget. Så tyven gik hjem igen, for at vente på at det blev mørkt. Mens han ventede, læste han lidt i en bog. Spillede et spil på sin telefon. Så lidt fjernsyn. Ja, han hørte endda radio. Det var det værste ved sommeren. Altså, ikke at man kunne høre radio, men at det tog så lang tid inden det blev mørkt. Det var meget nemmere at stjæle om vinteren, hvor det bliver tidligt mørkt og solen står sent op. Men nu var det altså sommer, så han måtte pænt vente.

Endelig blev det mørkt nok til, at det ville gå an at tage på tyvetogt. For en sikkerheds skyld, trak tyven i et par sorte shorts og en sort t-shirt på. Han tog også sorte handsker og en sort hue på. Til sidst tog han også et par mørke solbriller på. Nu var han virkelig svær at få øje på i mørket.

”Nu er jeg virkelig svært at få øje på i mørket,” sagde tyven, og det havde han jo ret i.

Tyven gik ud af sit hus, og låste omhyggeligt døren, for der skulle jo nødvendigvis komme nogen og stjæle hans ting mens han selv var ude at stjæle andres ting.

Han gik hen ad vejen. Det gik bare ikke særlig godt. De der mørke solbriller gjorde det noget vanskeligt at se hvor han gik, og han røg hele tiden ned af fortovet eller gik ind i en hæk, eller en bil der holdt parkeret.

Men til sidst nåede han frem. For lige at være helt sikker på at det var den rigtige have han var kommet til, løftede han hurtigt solbrillerne væk fra øjnene, for bedre at kunne se. Jo, det var det rigtige hus. Der stod plæneklipperen i det høje græs, ligesom den havde gjort sidst han var der. Godt, tænkte tyven, og satte solbrillerne på plads igen.

Tyven kiggede rundt for at sikre sig at ingen holdt øje med ham. Han kunne ikke se nogen, og listede derfor ind i haven, og hen til plæneklipperen. Ganske forsigtigt tog han fat i håndtaget på plæneklipperen, for at trække den med hjem. Men plæneklipperen rørte sig ikke ud af stedet.

”Jamen, for pokker da også,” mumlede tyven, og trak endnu mere i håndtaget. Plæneklipperen flyttede sig stadig ikke.

”Helt ærligt,” surmulede han. Der var ikke noget værre end at stjæle ting der ikke ville stjæles, og den her plæneklipper ville tydeligvis ikke ret gerne stjæles.

Tyven knoklede og masede og hev og trak og skubbede og ruskede plæneklipperen. Den flyttede sig stadig ikke, så tyven lagde sig på knæ og famlede sig frem over plæneklipperen. Den måtte jo være bundet fast med noget snor, siden den ikke flyttede sig. Men det var den ikke. Derimod kunne tyven mærke, at det var det lange græs der gjorde at plæneklipperen ikke kunne flyttes. Græsset var simpelthen vokset rundt om plæneklipperens hjul, og op omkring motoren og håndtaget til at trække den i. Hvis så bare plæneklipperen kunne starte, tænkte tyven. Så kunne han da i det mindste lige slå græsset, så han kunne få den fri.

”Men,” mumlede tyven. ”Jeg ved jo faktisk ikke om den kan starte. Jeg tror bare at den ikke kan starte, fordi græsset er så højt.”

Og uden at tænke sig en hel masse om, trak han hårdt i den snor der var beregnet til at starte plæneklipperen med. Og så startede den. I første forsøg.

”Øh, okay...” sagde tyven, der blev noget overrasket over at den startede. ”Nå, men så må jeg hellere se om jeg kan få slået græsset så meget, at jeg kan trække den fri. Og så skubbede han lidt til plæneklipperen igen, og denne gang kunne den godt køre. Tyven slog lige præcis så meget af græsset, at han kunne få plæneklipperen trukket fri. Da han havde fået den ud på vejen, skyndte han sig at standse motoren igen. Der var jo ingen grund til at vække dem der lå og sov inde i huset. Og så trak han plæneklipperen efter sig hele

vejen hjem. Her satte han den ind i sit redskabsskur, så der ikke var nogen der fik øje på den. Han ville ikke risikere at nogen stjal noget han allerede havde stjålet én gang.

Næste dag gik han igen en tur, og havnede samme sted som han havde stjålet fra om natten. Det så ikke godt ud. Der var en underligt skæv stribe græs der var blevet klippet, midt i alt det høje græs der stadig stod og var højt.

”Hmm...” tænkte tyven. ”Det duer jo ikke.” Han mente nemlig, at man skulle efterlade gerningsstedet så pænt som muligt. Et gerningssted er et sted hvor nogen har gjort noget ulovligt. Og da det jo ikke er helt lovligt, eller faktisk er det slet ikke lovligt, sådan at gå og hugge folks haveredskaber, var haven med det høje græs blevet til et gerningssted. ”Det her bliver jeg

simpelthen nødt til at tænke over,” sagde tyven til sig selv, og så gik han hjem for at tænke. Denne gang læste han ikke i nogen bog, eller spillede et spil på sin telefon, eller så fjernsyn eller hørte radio. Han havde brug for at der var helt ro når han skulle tænke. Ellers risikerede han at komme til at tænke på det forkerte, og det løste jo ikke problemet.

Tyven tænkte det meste af dagen. Han tænkte på om han bare skulle lade som ingenting, men det duede ikke. Han havde jo set hvordan der så ud, og der ville blive ved med at se sådan ud, selv om han lod som ingenting. Så, væk med den plan.

Så tænkte han på, om han skulle gå op til haven igen den næste nat, for at sprede noget gødning ud på det græs der var blevet klippet. Men det duede heller ikke. Altså, det kunne da godt være at græsset ville vokse lidt

hurtigere hvis han gav det gødning, men det ville ikke vokse så hurtigt, at græsset blev lige så højt som resten af græsplænen inden det blev morgen. Så, væk med den plan.

Tyven tænkte alle mulige muligheder igennem. Der var bare ikke noget af det der duede. Indtil han til sidst fik en god idé. Han kunne tage plæneklipperen med tilbage når det blev nat igen, og klippe resten af græsplænen. ”Det gør jeg!” sagde tyven. Og det gjorde han. Da det igen blev mørkt og nat, tog han endnu en gang alt det sorte tøj på, og trak plæneklipperen hen til haven igen. Så startede han den, og begyndte at slå græsset. Det var stadig svært at se hvor han gik, fordi han havde taget solbrillerne på igen. Han var heller ikke helt sikker på, om han var kommet til at klippe hovedet af nogle nogle blomster ned ved et uheld. Men det kunne han ikke gøre noget ved, så han fortsatte med

at slå græs, indtil han var færdig. Så trak han plæneklipperen med hjem igen, og satte den tilbage i redskabsskuret.

Dagen efter gik han endnu en gang hen til haven.

”Det var bedre,” sagde tyven til sig selv. Haven var rigtig pæn nu.

Men inde i haven fik han øje på en gammel dame der gik rundt og så forvirret ud. Hende havde tyven bestemt ikke lyst til at møde, så han skyndte sig at vende sig om for at gå hjem igen.

”Undskyld,” råbte den gamle dame. ”Kan De hjælpe mig?” spurgte hun.

Og da der ikke var andre end tyven på vejen, måtte det jo være ham hun talte til.

”Pokkers også,” mumlede tyven for sig selv, inden han svarede. ”Hvad skal De have hjælp til?” spurgte han.

”Jo, altså,” sagde damen. ”Min græsplæne er blevet slået.”

”Okay,” sagde tyven. ”Men hvad er det så De skal have hjælp til?”

”Altså,” sagde damen. ”Der er bare det ved det, at jeg ikke selv har slået græsset. Det har jeg slet ikke kræfter til. Men hvem i alverden har så slået græsset?”

”Det skal jeg ikke kunne sige,” svarede tyven venligt. I virkeligheden kunne han jo godt sige hvem der havde gjort det, men det mente han ikke ville være smart.

”Det er bare fordi,” sagde den gamle dame. ”Jeg vil så gerne takke ham der har gjort det, og spørge om han vil gøre det igen. For eksempel en gang om ugen.”

”Javel,” sagde tyven. ”Men nu er det så heldigt at jeg har en gammel plæneklipper, og jeg vil da gerne komme og slå Deres græs en gang om ugen.”

”Næh,” sagde damen. ”Vil De virkelig?”

”Det kan De tro,” svarede tyven.

Og sådan gik det til, at tyven hver lørdag trak den gamle dames plæneklipper hen til den gamle dame selv, for at slå hendes græs med hendes egen plæneklipper. Så ikke alene havde han stjålet damens plæneklipper. Han havde også fået noget at bruge den til. Tyven syntes det var genialt. Men han vidste jo heller ikke at den gamle dame faktisk havde set ham den nat han stjal plæneklipperen, og at hun morede sig over at hun nu fik slået græs hver uge, helt gratis, af den mand der

havde stjålet hendes plæneklipper. Så hver lørdag, når tyven var færdig med at slå græs, og gik hjem med damens plæneklipper, gik hun ind i sit hus og lukkede døren. Og når hun var helt sikker på, at der ikke var nogen der kunne høre hende, grinede hun meget højt og meget længe.

HVEM KATTEN ER JEG

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang kat der hed Monty. Det var en helt almindelig kat. En helt almindelig sribet han-kat. Monty kunne godt lide mus. Det kan alle katte, så det var der ikke noget underligt i. Men Monty kunne ikke lide at spise mus. Han syntes det var noget af det mest forfærdelige han kunne komme i tanke om. Væmmeligt og ulækkert og alt muligt.

”FØJ!” sagde Monty, når han snakkede med sine venner om det. De elskede at fange mus, og at spise dem. Men ikke Monty. Han kom næsten til at ryste, bare han tænkte på at spise en mus.

Vennerne grinede ad Monty. Det syntes han var lidt af en tøsedreng. Eller, tøsekat, må det vel være. Rigtige katte spiste mus, basta, sagde de, og så var der ikke så meget mere at snakke om. Monty havde prøvet at forklare dem hvorfor han ikke spiste mus, men det var det bare blevet endnu værre af. For Monty syntes at mus var helt vildt søde, og han kunne slet ikke forestille sig at spise sådan en lille nuttet fyr. Desværre syntes musene ikke at Monty var helt vildt sød, så de stak af det bedste de havde lært, når de fik øje på ham.

”Vent,” sagde Monty til musene når de løb. ”Jeg gør jer ikke noget. Jeg synes mus er søde. Jeg spiser ikke mus.” Men lige lidt hjalp det. Musene stak af, ligemeget hvad han sagde.

Monty blev mere og mere trist, som tiden gik. Hvorfor kunne han ikke bare være som de andre, tænkte han. Hvorfor skulle han være anderledes, og hvorfor grinede vennerne ad ham, bare fordi han var anderledes. Monty forstod det ikke, og så blev han trist.

”Hva’ så deer, Montyyy...?” sagde en af vennerne en dag. En ung hun-kat der hed Gerda. Hun var så ung, at hun faktisk stadig var en killing.

”Hva’ så hvad?” spurgte Monty, der ikke forstod hvad Gerda mente.

”Ja, hva’ så der,” gentog Gerda.

”Så ikke noget,” sagde Monty, der gerne ville have Gerda til at gå sin vej. Han havde fundet et godt sted i skyggen, hvor han kunne ligge og være trist uden at nogen kunne se det. Altså, lige bortset fra Gerda, der jo desværre havde opdaget ham.

Gerda satte sig foran Monty og lagde hovedet lidt på skrå mens hun kiggede på ham.

”Hvad er der galt?” spurgte Gerda.

”Ikke noget,” løj Monty. ”Hvad skulle der da være galt?”

Gerda trak på skuldrene. ”Det ved jeg ikke. Du virker bare så trist.”

Monty sagde ikke noget. Han sukkede bare. Og så trak Gerda lidt mere på skuldrene, og smuttede videre. Sikkert for at finde en mus, tænkte Monty, og så sukkede han igen. Bare lidt højere denne gang.

Mens han lå der og sukkede, og syntes at det hele var så kattens trist, kom der en solsort hoppende. Den havde ikke opdaget at Monty lå der, så den hoppede bare rundt og ledte efter regnorm som den kunne spise på et stykke rugbrød til frokost.

Solsorten hoppede, boing-boing, så standsede den og lagde øret mod jorden. ”Er der mon noget her?” sagde den og lyttede. ”Næh,” sagde den så, og hoppede videre. Boing-boing. ”Hvad så med her?” sagde den og lagde øret mod jorden igen. ”Næh.” Boing-boing. ”Her så da?”... ”Næh.” Boing-boing. ”Her må der da være en orm...” - ”Arh, altså!” Boing-boing.

Sådan fortsatte det et stykke tid, indtil solsorten standsede lige ved siden af Montys hale. ”Ah,” sagde den. ”Her er en dejlig fed orm,” og hakkede den næbbet

i Montys hale. Solsorten så ikke ret godt, og kunne ikke lige kende forskel på en regnorm og en kattehale. Den havde været nede i brilleforretningen, men dens nye briller var ikke klar endnu, så derfor kneb det lidt at se det den så.

”Av for katten!” råbte Monty, da solsorten hakkede den i halen. ”Hvad i alverden har du gang i?”

”UAAHH!!!” skreg solsorten, da Monty råbte op. ”EN KAAATTT!!!” Og så, boing-boing-boing-boing-boing’ede den væk i en vældig fart. Den var åbenbart blevet så forskrækket at den havde glemt at den jo bare kunne flyve.

Næh, tænkte Monty, da solsorten var væk. Jeg er ikke en kat. Ikke en rigtig kat. Rigtige katte æder mus. Men jeg... jeg vil faktisk hellere selv være en mus. Tænk sig, at kunne bo i et musehul, og have en dejlig

musefamilie med masser af museunger. En musefar der gik ud for at finde mad, og en musemor der passe ungerne. Åh, hvor ville det være dejligt, tænkte Monty og faldt i søvn og drømte at han var en mus.

Det var dejligt at være en mus, og Monty kunne ikke lade være med at tænke på om det mon kunne lade sig gøre i virkeligheden. Han havde hørt om en troldmand der boede ude i skoven lidt derfra. Måske kunne han trylle ham om til en mus. Det var da et forsøg værd, så Monty rejste sig, og gik ud til skoven, og ind i den.

Det var en ret stor skov, så det tog fire dage og 10 minutter at nå frem til troldmandens hus.

Troldmanden gik ude i sin køkkenhave og plantede blomkål, og Monty gik hen til ham.

”Goddag,” sagde Monty.

”Goddag,” sagde troldmanden og vendte sig om.

”Jeg vil gerne spørge om noget,” sagde Monty.

”Ja,” sagde troldmanden. ”Det ved jeg.”

”Hvordan ved du det?” spurgte Monty overrasket.

”Ja, jeg er jo ligesom troldmand, ikke? Så jeg kan nogen tricks, forstår du,” forklarede troldmanden.

”Men, ved du så allerede hvad jeg vil spørge om?” spurgte Monty, der syntes at det var ret sejt at troldmanden sådan vidste på forhånd hvad han ville.

”Selvfølgelig,” sagde troldmanden og proppede en lille blomkålsplante ned i jorden. ”Og svaret er ja.”

”Er det rigtigt?” sagde Monty glad. ”Kan du virkelig gøre det?”

”Ja, da,” sagde troldmanden, og proppede en blomkålsplante mere ned i jorden. ”Jeg er jo troldmand, så jeg kan nogle tricks. Det eneste trick jeg aldrig har

fundet ud af, er hvordan man får blomkål til at vokse uden at plante dem først. Men ellers kan jeg ikke lige komme i tanke om noget jeg ikke kan,” sagde troldmanden tilfreds.

”Kan du gøre det nu?” spurgte Monty. ”Altså trylle mig om?”

”Måske,” sagde troldmanden. ”Hvad var det nu du ville trylles om til?”

”Det troede jeg at du allerede vidste,” sagde Monty.

”Ja, men det, øh... det... altså, det gør jeg også. Men det er bedst hvis du selv siger det højt. Det er en del af magien, forstår du.”

”Ok,” sagde Monty. ”Jamen, jeg føler jo at jeg er i den forkerte krop, og derfor vil jeg gerne trylles om til at være en mus.”

Troldmanden stivnede. Den plante han var ved at sætte i jorden, kom aldrig helt ned. Alle fuglene i

skoven stivnede også. Og træerne. Og blomsterne. Og svampene. Og alle dyrene. De stivnede alle sammen.

Troldmanden stirrede på Monty. Det gjorde han faktisk længe, og uden at sige noget. Men så dukkede der et smil op på hans læber, og lidt efter brølede han af grin. Det samme gjorde fugle og træer og blomster og svampe og alle dyr. Aldrig havde de hørt noget så fjollet. En kat der ville være en mus. Men, okay, én gang skulle jo være den første, og det var så åbenbart i dag.

”Så skal du også have lov til at blive til en mus,” sagde troldmanden da han var nogenlunde færdig med at grine. ”Vent her, jeg skal lige hente mine trylleting.”

Lidt efter var troldmanden tilbage, med en lille pind. Eller, det lignede en lille pind. I virkeligheden var det en tryllestav som troldmanden havde købt på nettet.

Troldmanden hævede tryllestaven og sagde en meget hemmelig trylleformular. Jeg kan ikke så godt fortælle dig hvordan den lød, for så bliver du også bare til en mus. Ligesom Monty gjorde. Langsomt og roligt mens troldmanden sagde sin meget hemmelige trylleformular, skrumpede Monty ind og blev mindre. Han snude blev helt spids, og det meste af pelsen på halen faldt af. Og da troldmanden var færdig med sin trylleformular, var Monty blevet til en mus.

”Jeg er verdens lykkeligste mus,” sagde Monty.

”Det var godt,” sagde troldmanden. ”Det bliver så lige 14 kroner og 34 øre.”

Monty betalte, og begyndte at gå hjem. Han havde ikke lige tænkt på, at fordi han nu var meget mindre end da han gik ind i skoven, tog det også meget længere tid at gå tilbage. Men til sidst, efter at have gået i tre uger, kom han endelig hjem.

Monty gav sig straks til at lede efter en musefamilie der ville have ham boende, og fordi han nu var så lille, kunne han pludselig komme ind i musehuller som han ellers aldrig havde kunnet. Inden længe fandt han et musehul og bankede på.

”Kom ind,” lød det inde fra hullet, og Monty gik indenfor.

Inde i musehullet boede en hel familie. Lige hvad Monty altid havde drømt om.

”God dag,” sagde Monty. ”Jeg hedder Monty, og jeg er en mus, ligesom jer. Må jeg bo her?”

Musefar der var den der havde sagt ’kom ind’, stirrede på Monty, og så meget nervøs ud.

”Hvad er der galt?” spurgte Monty.

”Du... du... du...” stammede musefar. ”Du er en kat!”

”Hvad?!” sagde Monty. ”Det er jeg da overhovedet ikke. Du kan da selv se at jeg er en mus. Ligesom dig.”

Musefar rystede på hovedet. ”Nej,” sagde han. ”Det er du ikke. Du er en kat. Eller, du lyder i hvert fald som en kat, og du ligner også lidt en kat.” Så trak han vejret dybt, og sagde: ”Jeg ved ikke hvad du er. Men du er bestemt ikke en mus. Så meget er sikkert.”

Monty, der havde været så lykkelig for at være en mus, havde ikke kigget nærmere på sig selv. Det gjorde han nu, og han opdagede til sin skræk, at han stadig var stribet som dengang han var en kat. Hans stemme lød også ligesom dengang han var en kat.

”Men...” sagde Monty forvirret. ”Troldmanden tryllede mig jo om. Jeg var fanget i den forkerte krop, og han tryllede mig ind i den rigtige. Altså, en musekrop. Jeg har altid følt mig som en mus. Og nu er jeg en mus. Er jeg ikke?”

Musemor, der var færdig med at være bange for Monty, kom hen og klappede ham på hovedet.

”Du er det du er,” sagde hun. ”Det kan du ikke lave om på. Og det kan alle verdens troldmænd heller ikke. Du er født som kat, og du vil altid være en kat. Det kan

godt være at du kan trylles om til at ligne noget andet, men inderst inde vil du altid være en kat.”

”Men, hvad så?” spurgte Monty med tårer i øjnene.

”Ja, så skulle troldmanden nok have lært dig at sætte pris på hvem du i virkeligheden er, i stedet for at lave dig om til noget du i hvert fald ikke er.”

Og så vågnede Monty. Som kat. For Monty var en kat, og det var kun i den drøm han lige var vågnet fra, at han blev tryllet om til en mus. Eller noget der lignede.

”Jeg er en kat!” råbte Monty med et stort smil.

”Ja tak, det har jeg ligesom regnet ud” lød det fra solsorten. Boing-boing-boing. ”Hvorfor tror du ellers jeg boing’er rundt her?”

”Men jeg er en flink kat,” råbte Monty til solsorten. ”Jeg spiser ikke mus og solsorte, og det er okay. Man

må godt være anderledes. Det er ikke nødvendigt at lave sig om. Jeg er lige præcis den jeg skal være. Jeg skal bare lære at blive glad for det, i stedet for at blive ked af at være noget jeg ikke er.”

DRENGEN DER IKKE VILLE SPISE DESSERT

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en dreng. De fleste ville nok sige, at han var en helt almindelig dreng. Du ved, en af den slags der går i skole og fritidsordning, og har en far og en mor og en søster derhjemme. Altså, ligesom rigtig mange andre drenge. Bare helt almindelig.

Men så en dag gik det galt. Eller, man kan måske ikke ligefrem sige, at det gik galt. Men en dag tog

drengen en beslutning der gjorde, at han var lige knap så almindelig som andre helt almindelige drenge.

Det begyndte ellers meget almindeligt, på en helt almindelig søndag morgen, hvor drengen vågnede efter at have sovet hele natten.

Da han vågnede kunne han høre sin mor og far bøve rundt ude i køkkenet. De var helt sikkert ved at lave morgenmad. Søndag morgen spiste hele familien nemlig morgenmad sammen. Normalt spiste drengen havregryn med mælk. Hans søster spiste noget youghurt-agtigt-et-eller-andet. Skyr, hed det vist. Drengen havde smagt det, og han syntes det smagte lidt ligesom sandet i kattebakken lugtede. Drengens mor plejede at spise ristet brød med ost, og hans far spiste en kop kaffe. Han kom nemlig altid for sent op, og nåede aldrig at få noget ordentlig morgenmad, inden

han skulle på arbejde. Så det blev bare til en kop kaffe på vej ud ad døren.

Men om søndagen, spiste hele familien sammen, og de spiste alle sammen det samme. Drengens far cyklede nemlig til bageren og købte rundstykker og basser. Ved du hvad basser er? Det er egentlig bare wienerbrød, men fordi wienerbrød er kage, og man ikke må spise kage til morgenmad, sagde bageren bare at det hed basser – og basser må man gerne spise til morgenmad. Det var ret smart fundet på af bageren, må man sige. Jeg håber at han en dag finder på et smart morgenmadsagtigt ord for lagkage, for så må jeg spise lagkage til morgenmad. Det kunne være fedt!

Nå, men det var det her morgenmad vi kom fra.

Drengen stod op, og gik på badeværelset for at blive vasket og tage rent tøj på. Det var nemlig en regel om søndagen – at alle skulle være vasket og have rent tøj på, når de spiste morgenmad.

Drengen søndage. Han elskede rundstykker og basser om morgenen, og han elskede at hygge med familien. Til frokost spiste de også sammen, og det var lige så hyggeligt. Så var det bare rugbrød og franskbrød i stedet for rundstykker og basser. Og om aftenen havde deres mor og far lavet en dejlig søndagsmiddag, med en eller anden totalt lækker dessert. Så du kan nok forstå at drengen elskede søndage. Al den gode mad, og al den hygge med familien. Der var kun én eneste ting han ikke kunne lide ved søndagen, og det var at den fik ende. Drengen kunne godt tænke sig at det var søndag hver dag. Men det var det ikke. Det havde så den fordel, at han havde mandag, tirsdag, onsdag,

torsdag, fredag og lørdag til at glæde sig til, at det blev søndag igen. Og det var også okay.

Om søndagen spiste de alle deres måltider ved spisebordet inde i stuen. Normalt spiste de bare ude i køkkenet, men søndag var en særlig dag, og så skulle man spise et særligt sted. Så nu sad familien omkring spisebordet i stuen og hyggede sig. De snakkede og grinede, og spiste og drak mælk og kaffe og te, og hyggede og hyggede og hyggede, og så hyggede de lige lidt mere, nu de alligevel var der.

Og de hyggede sig også til frokost, og om eftermiddagen spillede de som regel et eller andet spil, eller kørte i skoven hvis vejret var godt. Og om aftenen skulle de så hygge-spise igen.

Og det var så her det gik lidt galt med hyggen. For noget af det der er hyggeligt ved hygge er jo, at man har de her traditioner. Altså, at man stort set gør de samme ting hver søndag. Det er det der gør det ekstra hyggeligt, fordi man ved hvad der skal ske, og fordi man ved at det der skal ske er noget godt. Derfor kan man gå og glæde sig hele ugen, og hygge sig ekstra meget når det bliver søndag, hvor alt er som det plejer.

Men lige netop den her søndag, skete der noget der ikke plejede at ske. Faktisk var det aldrig sket før, så man kan godt sige at det var noget helt nyt.

Det var blevet tid til aftensmaden. Mor og far havde lavet en lækker flæskesteg med alt hvad der hører til af både hvide- og brunede kartofler. Rødkål, agurkesalat og rødbeder og tyk brun sovs. Mor og far kunne nemlig

bedst lide god gammeldags dansk mad. De var ikke så vilde med alt det der moderne økologiske-pasta-kebab-sushi-veganer-mærkelige-noget. Men en flæskesteg, det vidste man hvad var. Ligesom man vidste hvad medisterpølse og hamburgerryg og koteletter og den slags var.

Da de var færdige med flæskestegen, og ikke kunne klemme en bid mere ned, var det tid til desserten. Den plejede drengens mor at lave. Hans far havde prøvet, men han var ikke ret god til det. Faktisk var han elendig til at lave dessert, så det var mor der stod for den del.

Denne helt almindelige søndag – der bliver totalt ualmindelig om et lille øjeblik – var desserten en god gammeldags hjemmelavet citronfromage med flødeskum på.

Jeg ved ikke om du har smagt det, eller om du får sådan mere moderne desserter. Men hvis du ikke har smagt det, så skal du bede din mor eller far om at lave citronfromage til dig på søndag. Da jeg var barn – og det er ved at være så længe siden, at jeg har glemt det meste – da fik vi citronfromage, og det har jeg til gengæld aldrig glemt.

Nå, men drengens mor gik ud i køkkenet for at hente desserten. Hun satte den midt på spisebordet, og hele familien kiggede lykkeligt på den fesent-gule dessert der stod og blævrede på sit fad.

”Ah...” sagde far, og tog en ordentlig portion over på sin tallerken.

”Oh yeah...” sagde drengens søster, der også tog en ordentlig portion over på sin tallerken.

”Jo, jo...” sagde hans mor, og læssede en hel masse fromage over på sin tallerken.

”Nej, tak...” sagde drengen.

”HVAD?!” sagde far og søster og mor i munden på hinanden. De havde aldrig hørt nogen sige nej til dessert. For dem var det lige så skørt, som hvis drengen havde bedt om at blive vækket tidligt om morgenen, så han kunne nå at lave lidt ekstra lektier inden han skulle i skole, eller hvis naboens hund havde fået forlorne tænder – eller, det havde den faktisk, så det var et dårligt eksempel. Men du ved hvad jeg mener. At sige nej til dessert, var simpelthen for skørt.

”Er du okay?” spurgte drengens mor bekymret, og lagde hånden på hans pande. ”Du er lidt varm. Jeg tror du har fået feber.”

”Jeg har det fint,” sagde drengen.

”Pjat med dig,” sagde drengens far. ”Hvis man siger nej til dessert, har man mindst halsbetændelse. Mindst.”

”Jeg fejler altså ikke noget,” sagde drengen. ”Jeg vil bare ikke have citronfromage.”

”Men, du plejer da gerne at ville have citronfromage,” sagde hans mor endnu mere bekymret. ”Kan du ikke lide det mere?”

”Jeg elsker citronfromage,” sagde drengen. ”Jeg vil bare ikke have noget.”

Drengens mor og far kiggede bekymrede på hinanden. De var slet ikke i tvivl om at der var noget galt med deres dreng. Og der var ikke bare noget galt. Der var noget riv-rav-ruskende galt.

”Jeg tror vi skal bestille tid hos lægen,” sagde drengens mor.

”Det er ikke nok,” sagde hans far. ”Jeg tror vi er ude i noget med noget terapi af en slags. En psykolog eller en sorggruppe, eller noget.”

Og så nikkede de begge meget bekymrede til hinanden.

Drengens søster, der ikke havde sagt noget indtil nu, brød ind og sagde: ”Må jeg så få hans portion?” Og heldigvis for hende, var både mor og far meget imod madspild, så det fik hun lov til.

Drengens mor gik ud i køkkenet og skramlede rundt i nogle skabe. Da hun kom ind i stuen igen, havde hun tre piller i den ene hånd, og et glas vand i den anden.

”Jeg tror hellere du må tage dem her,” sagde hun, og rakte drengen pillerne og vandet.

”Hvad er det for nogen piller?” spurgte drengen, der ikke helt forstod hvad det gik ud på.

”Den der,” sagde moren og pegede på én af pillerne, ”det er en vitaminpille. Og den der,” sagde hun og pegede på en lille rød pille, ”er mod tandpine, og den sidste der, er en almindelig hovedpinepille.”

”Øh...?” sagde drengen. ”Hvad skal jeg med dem? Jeg har ikke ondt nogen steder, og mangler ikke vitaminer.”

”Njarh,” sagde hans mor. ”Det tror du måske ikke at du har, men jeg er ret sikker på at der er noget galt. Så jeg tænker at vi lige prøver det her først, inden vi ringer efter ambulancen.”

”Slap da lige af,” sagde drengen. Det er ikke pænt at tale sådan til sine forældre, men det fløj bare ud ad munden på ham. ”Jeg fejler ikke noget. Jeg vil bare

ikke have dessert. Og jeg skal overhovedet ikke med nogen ambulance nogen steder hen. Du glade verden!”

Og sådan blev det der var startet som en rigtig hyggelig søndag, til en ret mærkelig søndag. Alt sammen bare fordi drengen ikke ville have dessert.

Og drengen... ja, han tænkte på hvor galt det ville gå når det blev fredag. For om fredagen fik ham og hans søster fredagsslik, og han havde også bestemt sig for at han aldrig mere ville have fredagsslik.

Ikke mere dessert og ikke mere fredagsslik. Det havde han bare bestemt. Slut, prut.

Tænder du også på hvorfor han ikke ville have dessert og fredagsslik? Det tror jeg du gør. Det gjorde jeg i hvert fald. Indtil jeg fandt ud af, at drengen

simpelthen bare havde taget en beslutning. Der var ikke nogen speciel grund til det. Det var ikke fordi der var børn der sultede andre steder. Det var heller ikke for klimaets skyld, eller for naturens eller nogen andres skyld. Han var bare kommet til at tænke på, at han aldrig havde prøvet at tage en beslutning. Altså, sådan en rigtig beslutning. Og derfor besluttede han at han aldrig mere ville spise dessert og fredagsslik.

Og det er jo fint nok at kunne træffe sine egne beslutninger om hvad man vil med sit liv. Det er meget vigtigt at kunne. Meeen... det gør heller ikke noget, at man lige tænker det godt igennem, inden man beslutter sig for noget.

Jeg ved ikke hvad du synes, men jeg er ret sikker på at drengen hurtigt kommer til at fortryde sin beslutning.

Og så må man jo håbe, at han til den tid har lært lige at tænke sig om inden han bestemmer sig for noget.

DEN SKELØJEDE KANARIEFUGL

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en kanariefugl. Faktisk var der to kanariefugle. Jeg tror det var en han og en hun, men jeg ved det ikke. Men for ikke at blande dem sammen, kan vi jo kalde dem hr. Kanariefugl og fru Kanariefugl. Så er der ikke så meget at være i tvivl om.

Kender du kanariefugle? Altså, ved du hvordan de ser ud?

Jeg tror du ved hvordan en solsort ser ud. Prøv om du kan se sådan en for dig. Du kan eventuelt lukke øjnene, hvis det gør det lettere.

Sådan. Kan du se solsorten for dig nu?

Godt. Så glem alt om den, for sådan ser kanariefugle slet ikke ud. De har selvfølgelig vinger, og er meget sådan, fugleagtige i det. Men kanariefugle er noget mindre end solsorte. Mere ligesom gråspurve – bare ikke så tykke. Kanariefugle er slanke og gule. Nogle gange kan de også være hvide eller orange og sådan. Men for det meste er de gule. Hr. og fru Kanariefugl var i hvert fald gule.

De boede i et dejligt bur hvor de hver dag fik mad og vand, og hvad de ellers havde lyst til – i hvert fald så længe de ikke havde lyst til andet end mad og vand. Og det havde hr. og fru Kanariefugl ikke, så det var jo sådan set meget heldigt.

Deres bur stod i stuen hos et par meget gamle mennesker. Eller, det er vist ikke så pænt at sige meget gamle om andre mennesker. Så man kan sige at deres bur stod i stuen hos et par mennesker der havde været ældre i virkelig mange år. Det var mest mandens fugle, men hans kone måtte godt kigge på dem. Bare hun ikke kiggede for meget.

”Du skulle jo nødig se så meget på dem, at de mister farven,” sagde den ældre mand til sin kone, og det var jo noget vrøvl, men sådan var det tit.

”Nå, nå. Men så finder jeg noget frokost til os i stedet for,” sagde hans kone og gik ud i køkkenet. Klokken var næsten 12, og når klokken var 12, skulle frokosten stå klar på bordet. Det var sådan det var hos dem, og det er jo meget rart sådan at kunne kigge på uret for lige at tjekke om man er sulten.

Og sådan var det hver dag. De meget ældre mennesker var for længst holdt op med at arbejde, og gik mest bare og pensionistede lidt med forskellige småting.

Nå, men det eventyret i virkeligheden handler om, er kanariefuglene. Især handler det om hr. Kanariefugl. For der var nemlig det ved ham, at han var skeløjet.

Ved du hvad det er at være skeløjet? Ellers kan du prøve det her:

Stræk armen ud foran dig, og peg på dig selv med din pegefinger. Kig så på pegefingeren, og bliv ved med at kigge på den, mens du langsomt fører pegefingeren hen på din næsetip. Når din finger rører din næse, er du skeløjet, og det var det hr. Kanariefugl var. Ikke fordi han lagde vingen mod næbbet og kiggede på den, men bare fordi han var født sådan. Eller, kanariefugle bliver jo ikke født, de kommer ud af et æg, men du ved hvad jeg mener.

Der er bare det ved kanariefugle, eller ved fugle i det hele taget – lige bortset fra ugler, men det er også ligemeget, for de er slet ikke med i eventyret – at deres øjne sidder på siden af hovedet. Har du lagt mærke til det? Fugle har et øje på hver side af hovedet. Lidt som hvis du havde øjne der hvor dine ører sidder. Det har du heldigvis ikke, for det ville godt nok se bøvet ud.

Plus at det ville være virkelig svært at cykle. Du ville jo ikke kunne se hvad der var lige foran dig. Men fugle kan ikke cykle, så det er okay at de har øjnene sat sådan på. Deres øjne er nemlig lavet sådan at selvom de sidder på hver side af hovedet, så kan de alligevel se alt det de skal kunne se. Jeg ved ikke hvordan det virker, men jeg har aldrig set en fugl flyve lige ind i en væg, så det må jo fungere.

Men hr. Kanariefugl var jo altså skeløjet. Men kun på det højre øje. Det venstre virkede som det skulle, men det højre kiggede mere bagud.

I det daglige var det ikke noget han tænkte så meget over. Han sad jo i et bur, og havde ikke så meget han skulle holde øje med, så det gik egentlig fint nok. De eneste gange han lagde mærke til det, var når fru Kanariefugl fandt noget virkelig interessant om en

prins eller en skuespiller i Billedbladet, som hun holdt meget af at læse.

”Se her,” sagde hun så til ham.

”Hvor?” sagde han så, for han kunne ikke helt finde ud af hvad han skulle se på, og hvordan han skulle bære sig ad med det. Altså, om det han skulle se var foran eller bagved ham.

Men lige bortset fra at se billeder af prinser i blade, havde han ikke nogen problemer. Ikke med at se i hvert fald. Han havde sikkert andre problemer, for de fleste har jo problemer med et eller andet. Men i det store og hele var det godt nok som det var. Og faktisk var det tit en fordel at han var skeløjet. Og bare fordi man ikke er som alle andre, betyder det jo ikke at man så ikke er normal. Det betyder bare at man er normal på sin helt egen måde, og så er man faktisk noget særligt.

Nu var der så bare det ved manden i huset, at han elskede at drille sine fugle. Ikke noget alvorligt, men bare sådan lidt engang imellem. Og noget af det han synes var allersjovest, var at løbe helt vildt hurtigt ind i stuen, og så råbe ”PIP!!!”, for at forskrække hr. og fru Kanariefugl. Selvfølgelig løber en mand i hans alder ikke så hurtigt længere – faktisk var han meget bedre til at cykle hurtigt, men det duede ikke inde i stuen. Han havde prøvet. Du glade verden hvor blev hans kone mopset. Hun blev så sur, at hun helt glemte at lave aftensmad klokken seks, så det gjorde han ikke igen. Så måske skal vi bare sige, at han løb alt hvad han kunne, ind i stuen og råbte ”PIP!!!”. Problemet var bare, at de åndssvage møgfugle, som han kaldte dem, ikke blev bange, og han kunne bare ikke regne ud hvorfor.

”Jeg kan bare ikke regne ud hvorfor de åndssvage møgfugle ikke bliver bange,” sagde han til sin kone.

”Uh-ha, uh-ha,” sagde hun og så på sit ur. ”Det er da vist ved at være kaffetid,” og så gik hun ud i køkkenet og satte kaffen over.

En dag havde manden fået en fantastisk idé. Han tog fugleburet med hr. og fru Kanariefugl med ud i haven. Der var der en dejlig terrasse som manden og konen nød at sidde på. Manden satte buret med fuglene på et lille bord der stod ved siden af en meget stor plante, og så gik han. Men han gik bare om bag ved terrassen, og dukkede ned bag ærterne i køkkenhaven, og så kravlede han om på den anden side af terrassen. Om bag den store plante, hvor han rejste sig og sprang frem og råbte ”PIP!!!”

Hr. og fru Kanariefugl gjorde som de plejede, når han råbte pip. Nemlig ingenting.

”PIP!!!” råbte manden igen. ”PIP PIP PIP-PIPPE-LIP!!!” Han råbte så højt og så længe, at han måtte have fat i sin inhalator, for at kunne få vejret igen. Og det var noget skidt, for sådan en inhalator var dyr.

Og hr. og fru Kanariefugl? Ja, de fortsatte med at gøre ingenting.

”Det var dog utroligt,” mumlede manden da han havde fået vejret igen, og tog et hakkejern og begyndte at luge helt vildt i køkkenhaven. Så vildt, at de ikke ville få nogen gulerødder det år.

”Hold da op,” sagde hans kone, der i det samme kom ud på terrassen med en bakke med deres

formiddagskaffe. ”Hvad er det da du laver? Du har jo hakket alle gulerødderne op!”

”Mmm-rmm-flmm-møf,” vrissede manden, og forsøgte at putte gulerødderne tilbage i jorden igen.

”Nå, men nu er der i hvert fald kaffe,” sagde konen, og satte kopper og tallerkener på bordet.

I mange år fremover, prøvede manden hver dag – nogle dage endda flere gange – at forskrække sine fulge, og hver dag mislykkedes det.

Har du regnet ud hvorfor det ikke lykkedes for ham at forskrække sine fugle?

Det var simpelthen fordi hr. Kanariefugl var skeløjet. Havde han ikke været det, ville både han og fru Kanariefugl sikkert være døde af skræk for længe siden. Men fordi han var skeløjet, kunne han jo både

kigge frem og bagud samtidig – fordi hans øjne som du nok husker, sad på siden af hans hoved. Det fungerede lidt som når man kører i bil, og kigger ud gennem forruden for at holde øje med vejen, og samtidig lige kigger i bakspejlet, for at se om gået glip af noget spændende bagved bilen. Sådan var det med hr. Kanarieflugl. Han kunne se det der var foran og det der var bagved. På samme tid. Derfor var det fuldstændig ligegyldigt hvordan manden prøvede at snige sig ind på fuglene, for hr. Kanarieflugl så ham altid, og kunne lige advare fru Kanarieflugl om, at nu kom den ældre mand igen for at forskrække dem. Og når man ved at der er nogen der vil forskrække én, ja, så bliver man ikke forskrækket. Højest lidt irriteret over at han nu for 117. gang stod der og råbte ”PIP!!!”

Så man skal ikke være ked af at man ikke lige er som alle andre. Nogle gange kan det endda være en fordel,

fordi man så kan noget som andre ikke kan. Man skal bare lige finde ud af hvad det er man kan i stedet.

Den ældre mand fandt aldrig ud af hvorfor han ikke kunne forskrække de åndssvage møgfugle, men så kunne han så meget andet. Cykle til købmanden for eksempel, og det er jo også rart at kunne, når det ikke kan være anderledes.

TROMPETEN DER FIK ONDT I ØRERNE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang to gamle mennesker, af den slags der har levet i voldsomt mange år. Det var de egentlig glade for, så det blev de ved med.

De to mennesker var en mand og en kone. De boede i et hus, sammen med hr. og fru Kanariefugl.

Kanariefuglene var mest mandens, og de boede i et bur inde i deres stue.

Og umiddelbart lyder det jo ret almindeligt, men det skal man ikke lade sig narre af. Manden og konen var på ingen måde almindelige. Manden cyklede enten til købmanden, eller forsøgte at skræmme sine kanariefugle, og konen lavede mad og kaffe, og spillede trompet. Hun elskede at tage trompeten frem, og spille på den. Hun spillede alt muligt. Nogle gange var det sådan noget orkestermusik, andre gange var det salmer. Det var lidt forskelligt hvad hun sådan lige var i humør til at spille. Men spille, det gjorde hun. Og når hun spillede, så holdt kanariefuglene op med at synge i deres bur, og fuglene ude i haven holdt op med at synge. Folk ude på gaden holdt op med at tale sammen, og det samme gjorde deres naboer.

Så tænker du sikkert noget i stil med: ”Åh. Spillede hun virkelig så smukt, at alle blev helt stille og bare lyttede til musikken?”

Og det gjorde hun egentlig ikke. Det var mere fordi hun spillede så vanvittig højt, at der ikke var nogen grund til at pippe hvis man var en fugl, eller snakke hvis man var et menneske. For der var alligevel ingen der kunne høre noget når hun spillede. Det var faktisk sket nogle gange om efteråret, når træernes blade var begyndt at blive lidt gule og visne, at de simpelthen var faldet af træerne når hun begyndte at spille. Det gav nemlig et sæt i træerne hver gang hun satte trompeten for munden, og så faldt bladene af. Eller æblerne faldt ned, hvis det var på den årstid. Det sidste var sådan set meget smart, for hverken manden eller konen kunne længere nå helt op i æbletræerne, og de var ikke længere så glade for at gå på stiger, og så var det jo

meget smart at hun kunne spille æblerne ned hvor de kunne nå dem.

En dag sagde konen – eller, det sagde hun hver dag, men hvis jeg skal fortælle om hver dag bliver historien alt for lang og alt for kedelig, for hun havde spillet trompet i virkelig mange år, så jeg nøjes altså bare med *en dag sagde konen*: ”Jeg tror jeg vil spille lidt på min trompet.”

”Ja,” sagde manden, og så helt træt ud i ansigtet. ”Det vil du vel.” Så rejste han sig fra kaffebordet, og sagde: ”Tak for kaffe. Jeg cykler lige til købmanden og køber noget mælk.”

Konen skulle lige til at spørge, om han ikke havde lyst til at høre hende spille, men det var for sent. Manden havde allerede sat sig på cyklen, og var på vej ud af indkørslen. Så hun måtte spille for sig selv. Ja, og

fuglene og naboerne og dem der gik ude på fortovet, selvfølgelig. Heldigvis var det sommer, så risikoen for nedfaldsfrugt var ikke så stor på den årstid.

Manden cyklede det bedste han havde lært – og det var en del, for han havde nemlig en el-cykel, og kunne køre vanvittigt hurtigt. Og han sørgede altid for at der var masser af strøm på batteriet – hvis nu hans kone skulle finde på at spille.

Konen pakkede trompeten ud af den kasse den lå i når hun ikke spillede. Det var en flot kasse. Den lignede en lille kuffert, og indeni var der noget flot blåt stof så trompeten kunne ligge blødt og godt.

”Åh nej!” udbrød trompeten, da hun åbnede kassen. ”Ikke nu igen!”

Men det kunne konen ikke høre, for man kan nemlig ikke høre hvad trompeter siger når de taler, kun når der bliver spillet på dem. Men så er man til gengæld heller ikke i tvivl.

Konen fandt sine noder frem – noder, det er sådan en slags bogstaver til at skrive musik med, så andre kan læse dem og spille efter dem. Denne gang havde hun lyst til at spille en salme. Hun holdt nemlig meget af salmer, så det gav jo meget god mening.

”Jeg tror det skal være den her,” sagde hun, og åbnede salmenodebogen på en salme som hun holdt særlig meget af. Så trak hun vejret dybt, satte trompeten for munden, og begyndte at spille. Det lød nogenlunde sådan her [INDSÆT TROMPETFIL].

”Av-av-av,” sagde trompeten. ”Mine ører. Åh, mine stakkels ører. Det gør så ondt.”

Men det hørte konen ikke. Hun spillede bare videre: [INDSÆT TROMPETFIL]. Og ude på gaden holdt folk op med at snakke, og fuglene holdt op med at synge. Træerne rystede, men bladene var ikke visne endnu, og æblerne var ikke modne, så de holdt fast det bedste de havde lært.

”Åh,” sagde konen da hun var færdig med salmen. ”Hvor var det smukt,” og så løb der en lille tåre ned ad hendes kind. Så dejligt var det.

”Lige mine ord,” mumlede trompeten. ”*Hvor* var det smukt?” Og så holdt den hænderne mod sine ører, der var blevet helt røde og varme. ”Av-av-av,” sagde den, for selvom konen var holdt op med at spille, dunkede det stadig i trompetens ører.

”Skulle jeg ikke lige snuppe en mere?” sagde konen, og bladrede i nodebogen.

”NEJ!!!” råbte trompeten, men det var der ingen der hørte.

Da konen havde fundet den salme hun ville spille, satte hun igen trompeten for munden.

”Åh nej, åh nej, åh nej,” hviskede trompeten.

Og så: [INDSÆT TROMPETFIL]

Da hun var færdig med den salme også – den havde 11 vers, så trompeten havde nu seriøst ondt i ørerne – bladrede hun videre i nodebogen. Hun ville lige spille en mere, så skulle hun ud og lave noget frokost, for klokken var ved at være 12.

Mens hun sad der og bladrede, kom manden hjem fra købmanden med to liter mælk.

”Den her er god,” sagde konen, og satte trompeten for munden igen [INDSÆT TROMPETFIL]

”Fløde!” sagde manden. ”Jeg glemte at købe fløde,” og så kørte han alt hvad remmer og tøj kunne holde, op til købmanden igen.

”Nå,” sagde købmanden, da manden kom derop for anden gang på en halv time. ”Var der lige et par vers mere?”

Manden nikkede forpustet. Han havde cyklet hurtigt, og der var ikke helt så meget strøm på cyklens batteri længere. Men han var ligeglad. Han skulle bare *så* meget til købmanden. ”Jeg bliver nødt til at købe noget fløde også,” sagde han til købmanden.

”Så gerne,” sagde købmanden, og fandt en kvart piskefløde til manden. ”Ellers andet?”

Manden rystede på hovedet. Han kunne ikke komme i tanke om mere han havde brug for. Han havde ikke engang brug for fløden, og havde bare brugt den som en undskyldning for at køre igen, så han slap for at høre på konens trutteri. Han vidste jo godt fra tidligere, at fløden blev sur, når hun begyndte at spille. Men nu havde han købt det, så det var der ikke noget at gøre ved.

Da han kom hjem igen, havde konen lagt trompeten tilbage i dens flotte forede kuffertagtige kasse, og var gået i gang med at lave frokost. Men selv om det var en flot foret kasse, forhindrede det ikke trompeten i at ligge og jamre for sig selv. Den havde virkelig ondt i ørerne nu, og håbede ikke at der skulle spilles på den foreløbig. For den var ved at være bekymret for om

dens ører så ville falde af. Men det ville måske være meget godt, tænkte den. Så var der da ikke noget at have ondt i.

”Så er der fløde,” sagde manden da han kom ind ad døren.

”Til hvad?” spurgte konen, der var ved at skære to skiver rullepølse – en til hver.

”Til, øh...” sagde manden. ”Til flødeskum, går jeg ud fra. Er det ikke det man bruger fløde til?” Og det sagde han ikke for at være fræk, men fordi han faktisk aldrig havde prøvet at lave mad, så han var ikke helt sikker på hvad man egentlig skulle bruge. Han syntes bare at det lød logisk, hvis man brugte fløde til flødeskum.

”Hvad skal du bruge flødeskum til?” spurgte konen.

”Mmm-rmm-flmm-møf,” sagde manden, og stillede fløden ind i køleskabet.

”God idé,” sagde konen. ”En æblekage lyder som en god idé.”

Manden og konen havde nemlig været gift så længe, at det var lidt ligemeget hvad de sagde til hinanden, for den anden vidste alligevel hvad det var, allerede inden det blev sagt.

Så da manden og konen havde spist frokost og manden havde sovet til middag og konen havde set lidt fjernsyn, lavede hun kaffe til dem begge, og hun lavede også en dejlig æblekage med masser af flødeskum. Og æblekage med masser af flødeskum, var noget af det bedste manden vidste.

Og sådan gik det til, at der lå en trompet i en kasse og havde helt vildt ondt i ørerne, og derfor fik manden æblekage med flødeskum. Sådan er det nogle gange de

særeste ting der fører til nogle andre ting, som egentlig slet ikke hænger sammen.

Men det vigtigste var, at konen elskede at spille trompet. At andre måske ikke helt elskede det lige så meget, gjorde ikke så meget. Nogle gange er det okay at gøre noget der gør én glad – også selvom det ikke nødvendigvis gør alle andre lige så glade. For ved du hvad? Inde i konens ører, lød det nemlig sådan her, når hun spillede: [INDSÆT TROMPETFIL (3)]

Og så kan man jo godt forstå at hun gerne ville spille på sin trompet. Det vigtigste er nemlig ikke om man er verdensmester til det man laver. Det vigtigste er at man bliver glad af det, og det gjorde konen. Og på en måde kan man vel sige, at manden også blev glad. For han fik jo æblekage med masser af flødeskum.

Så der er aldrig noget der er så skidt, at det ikke er godt for noget andet.

TORDENSKYEN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en lillebitte sky. En af den slags man kalder lammeskyer. Det kalder man dem, fordi de godt kan ligne små lam, og ser helt vildt bløde ud. De ser så bløde og søde ud, at man helt får lyst til at klappe dem. Faktisk er de også ret bløde.

En gang jeg var ude at flyve med en god ven der har en flyvemaskine, fløj vi højt, højt op i luften. Det var sommer og himlen var helt blå. Der var kun én eneste sky på himlen. En af de der små lammeskyer. Min ven styrede flyvemaskinen helt hen til skyen, og så åbnede jeg vinduet – det kan man nemlig godt i helt små flyvemaskiner – og så klappede jeg skyen. Det er derfor jeg ved, at lammeskyer ikke bare ser bløde ud, men at de også er det.

Den lille sky som eventyret handler om, var også helt alene på himlen en dag. En sommerdag, meget ligesom den dag min ven og jeg var oppe at flyve.

Egentlig skulle man jo tro, at sådan en lille blød, sød og hvid sky, hyggede sig med at gå rundt og kigge ned på jorden. Det er også det normale for lammeskyer. Men den her sky, hyggede sig ikke. Den var sur.

Bare fordi den ikke ville spise op, da den havde spist til middag sammen med sin mor og far. Lammeskyens mor var blevet så ked af det, at hun begyndte at regne, og dens far var blevet så vred, at han begyndte at lyne. Og så havde de sendt ham udenfor, for at tænke over det, som de sagde. Lammeskyen vidste ikke helt præcist hvad det var den skulle tænke over, så den var bare sur.

Det er fint nok med frikadeller og kartofler. Det kunne lammeskyen godt lide, men den var træt af at de altid skulle have skysovs til alting. Uanset hvad de fik til middag, fik de skysovs. Frikadeller og skysovs. Bøf og skysovs. Pizza med skysovs. Selv desserterne var der skysovs til. Måske kan du godt lide skysovs, og det kunne lammeskyen sådan set også. Men ikke på is og chokoladebudding. Adr!

Nu havde den lille sky så lært, at man ikke må sige Adr! om den mad der bliver serveret. Hvis man gør det, bliver man sendt helt alene ud på himlen for at lege.

Så skyen var sur. Ikke bare fordi de fik skysovs til alting, men også fordi den var sendt ud helt alene. Den var også sur over, at den ikke så sur ud. Den lignede stadig den lille hvide og bløde sky som den jo også var.

”Øv,” sagde skyen. ”Bare jeg kunne være en vred tordensky. Det kunne være fedt.” Og så prøvede den at lave et rigtigt tordenbrag.

”PUF!” sagde skyen, og det lød virkelig ikke som et tordenbrag.

”PUF-PUF-PRUT!” sagde skyen, og kunne godt høre at det overhovedet ikke lød som torden. Det lød mere som et hyggeligt gammelt damplokomotiv.

Hele eftermiddagen øvede skyen sig i at tordne, og lige lidt hjalp det. Da det var ved at være aften, kunne den stadig kun sige PUF og PRUT og den slags.

Skyen skulle lige til at gå hjem igen for at få aftensmad. Den var sulten, og så var den egentlig lidt ligeglad med at den sikkert bare ville få en rullepølsemad med skysovs. Men netop som den havde bestemt sig for at gå hjem, begyndte det at blæse op.

Jeg tror lige jeg venter lidt med at gå hjem, tænkte den lille sky. Den elskede nemlig blæsevejr. Hvis den stillede sig lige i vinden, fik den en ordentlig rutsjetur

henover himlen, og det syntes den var vildt sjovt. Det kildede noget så skønt i maven.

Så den lille lammesky legede med vinden, der blæste den først den ene vej, og så den anden vej.

”WIIIIHH!!!” råbte skyen, og drønedes hen over himlen.

”WUUUUHH!!!” råbte den, da den drønedes tilbage igen.

Pludselig blæste det så meget, at det var som om luften rystede. Skyen så sig forvirret rundt. Den havde hørt at der kunne være jordskælv nede på jorden, men kunne ikke lige mindes at der var nogen der havde fortalt den om himmelskælv. Det var der selvfølgelig en god grund til. Der findes nemlig ikke noget der hedder himmelskælv, og så ville det jo være noget pjat

at fortælle skyen om det. Men hvis det ikke var et himmelskælv der fik luften til at ryste, hvad var det så?

Den lille sky blev en smule nervøs, efterhånden som rysteriet blev tydeligere. Som om det nærmede sig. Og så var det den fik øje på noget meget mærkeligt. Det lignede en mand i en lille hestevogn, men i stedet for heste var der... to geder?

Skyen rystede på hovedet, så det kom til at regne en lille smule. Ikke noget voldsomt, bare en lille lokal byge. Geder? Hvad i alverden skulle det betyde?

Manden og vognen og gederne kom nærmere og nærmere, og nu kunne skyen se, at det lignede fra vognens hjul, og at det buldrede og bragede i himlen der hvor den kørte.

Okay, tænkte den lille sky. Det her er godt nok for åndssvagt. Der er ski da ingen der kører rundt på himlen i en gedevogn. Helt ærligt.

Så nåede vognen helt hen til skyen, og standsede.

”Dav,” sagde manden i vognen. Hans stemme lød faktisk lidt som tordenvejr. ”Du skal flytte dig, så jeg kan komme videre.”

”Hvorfor?” spurgte skyen. ”Kan du ikke bare køre udenom?”

”Niks,” sagde manden. ”Jeg er en gud, og guder bestemmer det meste. Eller, alting, tror jeg faktisk. Så smut med dig borte frøns.”

”En gud?” sagde skyen, der ikke helt troede på manden.

”Jeps,” sagde manden. ”I egen høje person – eller, skulle jeg sige, i egen høje guddommelighed? Ja, det skulle jeg nok.”

”Hvad er du for en gud?” spurgte skyen.

”Kan du ikke høre det?” spurgte manden. Eller, guden, må vi vel hellere sige. ”Kan du ikke høre hvordan det buldrer når jeg kører? Kan du ikke høre at det tordner, når jeg kører hen over himlen i min gedevogn?”

Det kunne den lille sky jo egentlig godt høre, så den nikkede høfligt.

”Hvad tror du så jeg er for en gud?” spurgte guden.

”Øh...” sagde den lille sky. ”En buldregud?”

”En buldreg...???” sagde guden, og så noget fornærmet ud. ”Gider du lige?! Jeg er da en tordengud. Faktisk er jeg tordenguden, fordi der er ikke andre

tordenguder. Kun mig. Tordenguden Thor, til tjeneste,” sagde han og bukkede.

”Okay,” sagde skyen, der ikke helt troede på hvad Thor sagde. Så fik den øje på en stor hammer, som Thor havde hængende fra sit bælte, og pegede på den.

”Hvad bruger du så den til?” spurgte skyen. ”Er du også tømrrergud?”

”Nej, det kan jeg da love dig for at jeg ikke er,” sagde Thor lidt fornærmet. ”Har man kendt mage.” Så tog Thor hammeren ud af bæltet, og viste den til den lille sky. ”Det er min meget specielle hammer, som er blevet lavet specielt til mig.”

”Hvorfor?” ville skyen vide.

”Mjah... altså,” sagde Thor. ”Det er egentlig lidt pinligt, men jeg er faktisk ret god til at få mine ting smidt væk. Ikke med vilje, men jeg kan bare aldrig finde dem. Og så var det at jeg fik den her hammer.

Lige meget hvor meget jeg prøver, kan jeg ikke smide den væk. Den kommer altid tilbage. Se selv,” sagde Thor, og kastede hammeren fra sig. Thor var stærk, så den fløj langt væk, og til sidst kunne de ikke se den mere.

”Øh...,” sagde den lille sky. ”Den kunne da godt blive væk.”

”Bare vent,” sagde Thor, og kiggede sig omkring. ”Og duk hellere hovedet, for det er aldrig godt at vide hvor den dukker op.”

Og så... vuuusj... kom Thors hammer flyvende, og landede lige i hans hånd.

”Smart, hva’?” sagde Thor, og så ret vigtig ud. Og det måtte skyen jo give ham ret i.

”Nå,” sagde Thor så, og viftede med hånden. ”Nu skal du flytte dig, for jeg skal videre. Jeg skulle helst

nå at tordne i København inden det bliver alt for mørkt.”

”Du kan bare køre udenom,” sagde skyen, og blev stående.

”Smut, pomfrit,” sagde Thor.

”Niks,” sagde skyen.

Så trak Thor på skuldrene, og gav gederne besked på at køre hen over den lille sky.

Ja, okay, tænkte den lille sky. Det var så ikke lige meningen, og så bestemte den sig for at flytte sig alligevel. Den nåede det bare ikke, så Thor og vogn og geder myldrede henover den. Og det var lige der, der skete noget helt fantastisk.

Kan du huske hvordan den lille sky havde øvet sig i at være tordensur, men at det bare blev til noget puf-prut-noget? Nå, men lige da Thors vogn kørte henover den lille sky, lød der et [INDSÆT TORDENBRAG].

”Uaaah...!!!” sagde skyen, der blev helt forskrækket over at den var kommet til at tordne. Bagefter tænkte den, at det var vildt fedt, og at den håbede at Thor ville komme samme vej tilbage, når han var færdig med at lave larm i gaden i København. Den lille sky ville gerne køres over én gang til, så den kunne prøve at tordne igen. Det var helt vildt sejt.

Men Thor kom ikke den vej tilbage, så den lille sky gik hjem. Det var også ved at være sengetid, så det var okay.

Da den kom hjem, fortalte den sin mor og far om hvordan den havde mødt Thor, og om hans hammer, og om hvad der var sket da Thor havde kørt den over.

”Kørte Thor dig over?” sagde den lille skys mor forfærdet. ”Jamen, lille ven da, kom du noget til? Du ved da at du skal passe på i trafikken. Havde du slet ikke set ham?”

”Jo,” sagde den lille sky. ”Jeg havde set ham. Jeg gad bare ikke flytte mig.”

”Jamen, lille ven da,” sagde skyens mor bekymret.

”Gad du virkelig ikke det?” spurgte skyens far, en smule imponeret.

”Niks,” sagde den lille sky. ”Bare fordi han havde en hammer han ikke kunne finde ud af at smide væk, betød det jo ikke at han skulle bestemme alting.”

”Fars lille sky,” sagde skyens far stolt, og klappede den på hovedet. ”Du er ved at være en stor sky, det varer nok ikke længe inden du kan komme med mig ud at lave møgvejr.”

”Er det rigtigt?” råbte den lille sky glad. ”Jubiii!”

Det lød bare ikke som Jubiii – det lød som [INDSÆT
TORDENBRAG].

ULF MADSKÆG

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en viking, der boede omme i vikingetiden.

Har du hørt om vikingerne? Det er sådan set bare danskere, men det særlige ved vikingerne var, at de levede for tusind år siden. Det er faktisk ret længe

siden. Og i vikingetiden havde de hverken computere eller fjernsyn eller telefoner. De havde heller ikke biler og busser og tog og flyvemaskiner. Deres huse var bygget af træ, men det var ikke sommerhuse. De boede i dem hele året, og der var hverken fjernvarme eller stikkontakter. Der var bare et stort bål midt i huset, og det var sådan set det.

Men vikingerne havde de sejeste skibe. De var helt vildt hurtige, og de sejlede rundt over hele verden og røvede og plyndrede og handlede og hvad de ellers kunne finde på. Viking betyder nemlig sørøver, og dem var der mange af dengang.

Mange vikinger var store og helt vildt stærke. De sloges med sværd og skjold og køller og økser og alt muligt de kunne bruge til at banke folk med. Vikingerne elskede at tæske andre, så det gjorde de en

del. De fleste af dem der levede for tusind år siden, var selvfølgelig bare helt almindelige mennesker som dig og mig, men dem handler det her eventyr ikke om.

Det her eventyr handler nemlig om en rigtig viking. Han var høj, og bred som en lastbil – som de selvfølgelig heller ikke havde dengang. Han havde langt lyst hår og et meget stort skæg der strittede lidt i alle retninger. Han hed Ulf, og ulf betyder ulv på vikingesprog, så du kan nok forstå at han var sej. De andre vikinger kaldte ham Ulf Madskæg, og du finder snart ud af hvorfor.

Ulf Madskæg sejlede rundt i et stort vikingeskib sammen med en masse andre vikinger, og når de nåede land et eller andet sted, sprang de ud af deres skib og løb op til den nærmeste landsby, og så bankede de alle dem der lige var i nærheden. Når de var færdige med

det, stjal de alt hvad de kunne finde af kostbare sager, og så løb de ned i deres vikingskib og sejlede videre til et andet sted.

Sådan gjorde de hver sommer, men når det blev vinter, sejlede de hjem til Danmark. Hjem til deres huse med bål i, for at de bedre kunne holde varmen. Dengang var der nemlig ingen kahytter på skibene, så de var udenfor hele tiden, og det kunne godt blive lidt for koldt om vinteren, og så var det jo meget rart at komme ind i et hus med ild i. Eller, der var jo ikke ild i huset, men der var et bål inde i huset. Et ildsted, kaldte man det dengang.

Så da Ulf Mads-kæg og de andre havde været på vikingetogt – det hed det når man sejlede rundt og slog folk oven i hovedet og huggede deres penge – en hel sommer, vendte de snuden hjem til Danmark.

”Det skal blive godt at komme hjem i varmen,” sagde Ulf Madskæg en dag til en af de andre vikinger, der hed Toke. Og Toke betyder smådum på vikingesprog, så det var han ikke så glad for at hedde. Men det gjorde han. Toke Køllesmækker, kaldte de ham, fordi han elskede at smække folk i numsen med en stor kølle.

”Mmm...” sagde Toke Køllesmækker og nikkede.

”Jeg tænker, at jeg vil finde mig en kone, når vi kommer i land,” sagde Ulf Madskæg.

Toke Køllesmækker kiggede på Ulf Madskæg, og så begyndte han at grine. ”Dig?! Du bliver da aldrig gift.”

”Det gør jeg da vel nok,” sagde Ulf Madskæg, og så lidt fornærmet ud. ”Jeg er faktisk en ret flot fyr, at du ved det.”

”Det kan godt være at du er en flot fyr,” sagde Toke Køllesmækker. Men du skræmmer alle de unge piger

langt væk, og så kan du jo ikke blive gift med nogen af dem.”

”Fordi jeg er så stor, og ser helt vildt farlig ud, mener du?” spurgte Ulf Madskæg, og rettede ryggen lidt ekstra.

Toke Køllesmækker rystede på hovedet. ”Njarh,” sagde han. ”Det var ikke lige det jeg tænkte på. Det var mere...”

”Mere hvad?” spurgte Ulf Madskæg.

”Ja, du ved,” sagde Toke Køllesmækker og pegede på Ulf Madskægs skæg.

”Mit skæg?” spurgte Ulf Madskæg overrasket. ”Hvad er der galt med mit skæg? Det er da både stort og uplejet – lige som pigebørnene kan lide det.”

”Javist,” sagde Toke Køllesmækker. ”Javist. Men de kan ikke lide alle de gamle madrester det altid er fuldt af.”

”Pjat med dig,” sagde Ulf Mads-kæg. ”Pigerne elsker et stort skæg fuld af mad. Det er bare sådan det er.”

Efter et par dage nåede vikingskibet til Danmark. Det var ved at være godt koldt, og alle vikingerne havde istapper i skægget, så de glædede sig til at komme ind i varmen.

Toke Køllesmækker og Ulf Mads-kæg gik op til høvdingens hus i den landsby de var havnet i. En høvding var en slags borgmester eller chef for byen, og når man kom som fremmed, bankede man lige på hos høvdingen og sagde at man var kommet til byen. Derfor stod Toke Køllesmækker og Ulf Mads-kæg nu og bankede på døren ind til høvdingens hus. Der hang

et navneskilt på døren, hvor der stod ”Svend Dragedræber, høvding. Bank tre gange.” Så de to vikingevenner bankede tre gange på døren, og ventede på at den blev lukket op. Det tog noget tid, men til sidst blev døren åbnet, og en meget lille og meget gammel mand gloede surt op på Toke Køllesmækker og Ulf Madskæg. ”Hvad?” sagde han surt.

”Jeg hedder Toke,” sagde Toke Køllesmækker. Så pegede han på Ulf Madskæg, og sagde: ”Og det her er Ulf.”

”Nå,” sagde den gamle mand.

”Ja,” sagde Ulf Madskæg. ”Og vi vil gerne meddele høvdingen, Svend Dragedræber, at vi er kommet til hans by.”

”Nå,” sagde den gamle mand igen.

”Såeh...” sagde Toke Køllesmækker. ”Er det muligt at få lov at tale med Svend Dragedræber?”

”Ja,” sagde den gamle mand og blev stående.

”Okay...?” sagde Ulf Madskæg. ”Vil du hente ham?”

”Nej,” sagde den gamle mand. ”For det er mig der er Svend Dragedræber.”

”Dig?” sagde Toke Køllesmækker overrasket. ”Men, du er jo bare en lille lort. Du kan da ikke dræbe drager.” Og det var jo egentlig ikke særligt pænt at sige, men det fløj ligesom bare ud af munden på ham.

”Selvfølgelig kan jeg dræbe drager,” vrissede Svend Dragedræber. ”Jeg har bare ikke lige haft held til at møde en drage endnu, men lige så snart der kommer en forbi, skal jeg nok vise jer hvordan man klarer den sag.”

”Godt så,” sagde Ulf Madskæg. ”Men må vi komme indenfor, så?”

”Mmmfff...” sagde Svend Dragedræber, og gik ind i huset. Men han lod døren stå åben, så de to venner gik

ud fra at det betød at de måtte komme indenfor. Det gik i hvert fald ind i huset, og så var det jo ligesom for sent at ændre på det.

Midt i huset, der var meget langt og derfor hed et langhus, brændte ilden lystigt. Et kæmpe bål knitrede og røg og gnistrede på ildstedet, og der var dejligt varmt.

”Ah!” sagde både Toke Køllesmækker og Ulf Madskæg i munden på hinanden, og gik hen for at varme sig ved bålet.

Og mens de stod der og fik smeltet isen i skæg og knogler, kom høvdingens datter ind. Hun var selvfølgelig meget, meget smuk, for det er høvdingedøtre altid i eventyr, og så hed hun Gylle. Gylle Gyldenhår, blev hun kaldt. På vikingesprog betyder Gylle smuk, så det passede jo meget godt. På

vores sprog betyder Gylle mere noget i stil med grisetis, og det er jo knap så godt. Men så var det jo heldigt for Gylle, at hun levede i vikingetiden og ikke i vores tid.

”Halløjsa,” sagde Ulf Madskæg, da han fik øje på hende. ”Det er da vist min kone der kommer der.”

”Du har ski’ da ingen kone,” sagde Toke Køllesmækker.

”Jo, jeg har,” sagde Ulf Madskæg, og pegede på Gylle. ”Hende der – hun ved det bare ikke endnu.”

Da Gylle Gyldenhaar fik øje på de to vikingevenner, begyndte hun at blinke med øjnene og lave trutmund til dem. Det giver ingen mening, men det var sådan pigerne gjorde i vikingetiden – og måske er der stadig nogle piger der gør sådan. Det betød sådan noget i stil

med: ”Uhadada, hvor er du pæn. Dig vil jeg gerne giftes med ved lejlighed.”

Gylle Gyldenhår kom nærmere, mens hun hele tiden så på Ulf Madskæg og blinkede og trutmundede det bedste hun havde lært. Lige indtil hun kom helt tæt på.

”Adr!” sagde Gylle Gyldenhår. ”Det er da det klammeste skæg jeg har set længe. Eller, nogensinde faktisk. Det er jo fuld af mad. Bvadr!”

”Nå, nå,” sagde Ulf Madskæg. ”Så er det vel heller ikke værre.”

”Hvad er det der?” spurgte Gylle Gyldenhår, og pegede på hans skæg.

”Det her?” sagde Ulf Madskæg og pillede sig i skægget. ”Det er en gammel æggemad.”

”Og det der?” spurgte Gylle Gyldenhår, og pegede igen.

”Hmm...” sagde Ulf Madskæg og rodede videre i skægget. ”Det er...” sagde han og studere det han havde pillet ud af skægget. ”Det er vist et kyllingelår.”

”Føj!” sagde Gylle Gyldenhår.

”Jeg tror også jeg har noget salat et eller andet sted,” sagde Ulf Madskæg, og gravede endnu længere ind i skægget. ”Næh,” sagde han. ”Det havde jeg ikke. Ikke helt i hvert fald, men den her gulerod er vel også en slags salat,” og så smed han guleroden og kyllingelåret og æggemaden op i en stor gryde der hang og boblede over ilden.

”Nå,” sagde han så. ”Men jeg tænker at vi to jo lige så godt kan blive gift.”

”Nix,” sagde Gylle Gyldenhår. ”Det kan du godt glemme. Jeg skal ikke giftes med et spisekammer.”

”Jeg er ikke noget spisekammer, og vi to skal giftes. Sådan er det bare,” sagde Ulf Madskæg lidt surt.

”M-m,” sagde Gylle Gyldenhår og rystede på hovedet. ”Så skal der i hvert fald gøres noget ved det skæg først.”

”Hvad?” spurgte Ulf Madskæg.

”Det skal jeg sige dig,” sagde Gylle Gyldenhår, og så fandt hun en stor kniv på køkkenbordet, og skar Ulf Madskægs skæg af, og smed det ned i gryden til de andre ting.

”Aaaahh!!!!” skreg Ulf Madskæg. ”Mit flotte, flotte og helt fantastisk smukke skæg!”

Men Gylle Gyldenhår sagde ikke noget. Hun rørte bare i gryden, og da hun var færdig med det, hældte hun grydens indhold op i nogle små skåle. Så satte de sig alle sammen omkring et bord, og spiste skægsuppe. Og det kan godt være at Ulf Madskægs skæg havde været ulækkert, men der blev den dejligste suppe af alle de gode sager der var gemt i det. Mange af tingene havde

Ulf Madskæg helt glemte at han havde fået til middag, fordi det var så længe siden at han havde spildt dem i sit skæg.

”Uh-ha,” sagde Ulf Madskæg da de var færdige med at spise. ”Det var en dejlig suppe, og skulle vi så se at blive gift.”

”Jeps,” sagde Gylle Gyldenhår, og så blev Gyldenhår og Madskæg gift. De fik masser af små vikingebørn der alle sammen enten havde skæg eller gyldent hår.

Gamle Svend Dragedræber blev bedstefar, og glemte helt at holde øje med om der kom en drage forbi, så den dag der virkelig kom en drage, havde han så travlt med at spille Ludo med en lille pige med det smukkeste fuldskæg, og en lille dreng med helt gyldent hår, at han slet ikke opdagede det.

Toke Køllesmækker vidste ikke rigtigt hvad han skulle give sig til, nu hvor Ulf Madskæg og Gylle Gyldenhår havde så travlt med at få børn, og Svend Dragedræber havde så travlt med at spille Ludo, så han gik ned og hoppede op i vikingskibet, og sejlede lidt rundt. Efter et par dage, mødte han nogen som han syntes trængte rigtig meget til at blive smækket i hovedet med en kølle. Og så smækkede han dem nogen ordentlige nogen på bærret, og tog deres penge. Det var bare SÅ meget sjovere end at spille Ludo.

LIDT OM EVENTYRLIGE FRIKVARTER

Det hele startede med Corona der lukkede landet ned første gang i marts 2020. Pludselig skulle børn og voksne til at arbejde hjemmefra. De forældre der kunne, skulle arbejde hjemmefra og børn skulle fjernundervises derhjemme.

Det var mildest talt en anstrengt situation. Ingen havde prøvet det før, og alle måtte prøve sig frem.

Hver dag hørte vi historier om familier der var ved at gå op i limningen.

Min kone og jeg har voksne børn. Jeg arbejder altid hjemmefra, men min kone, der er lærer, skulle forsøge

at holde styr på 26 elever på en lille skærm. Det var udfordrende, kan man vist roligt sige.

Jeg tænkte at jeg gerne ville hjælpe på en eller anden måde – men hvordan?

Jeg tænkte tilbage på min egen skoletid, og på hvad der var det bedste ved at gå i skole. Svaret lod ikke vente på sig – det var frikvartererne! 😊

Da jeg elsker at skrive, og i forvejen indlæser lydbøger, havde jeg grejet, og lysten, til at skrive små historier for børn, og udgive dem som podcast. På den måde kunne børnene få et frikvarter, og tænke på noget helt andet så længe historien varede.

Den første historie udkom d. 1. april 2020, og jeg var meget spændt på om der i det hele taget var nogen der gad lytte.

Det var der. Der bliver lyttet til historierne 6-700 gange hver dag.

Nu hvor Coronaen ikke længere generer, fortæller forældre og børn mig hvordan de bruger historierne under morgenmaden, som godnathistorier, på lange køreture og meget andet.

Mange børn har skrevet til mig, med sjove forslag til nye historier, og dem skriver jeg selvfølgelig hvis jeg har mulighed for det. Som regel aftaler jeg med forældrene (der oftest er dem der skriver til mig på børnenes vegne), at jeg må flette børnenes navne ind i

deres historie. Jeg har fået mange sjove film retur, så jeg kan se hvordan børnene reagerer når de pludselig opdager at de er med. Det er fantastisk! 😊

Mine eventyr er gratis - og skal forblive gratis!

Men skulle du få lyst til at støtte distributionen af dem - som koster en hel del - er du velkommen til at indsætte et beløb, stort eller lille, via MobilePay. Nummeret er [0974HJ](https://www.mobilepay.dk/0974HJ).

Med venlig hilsen

Lars Poulsen

